

veto

maandag 07 april 2008 • jaargang 34 • nummer 19 • 2007-2008 • www.veto.be

Hautekiet:
“Mijn muzikaal palet is breder geworden”
p. 20

Verder in dit nummer:

- Projectweek rond migratie van themahuis Taorekende p. 5
- Hennepmode: kleren om high van te worden p. 11

Onvoldoende communicatie nieuw beursstelsel

Minder geld voor beursstudenten

Beursstudenten dreigen minder geld te krijgen door de omschakeling naar een nieuw beursstelsel. Verschillende organisaties waarschuwen voor de gevolgen, de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) op kop. Overgangsmaatregelen zijn nodig.

Maarten Goethals

VVS hekelt de gebrekkige communicatie over het nieuwe beursstelsel dat volgend jaar in werking treedt. Ze wordt hiervoor bijgestaan door de Vlaamse Onderwijsraad, die de overheid adviseert op onderwijsvlak. Studiebeurzen zijn een financiële tussenkomst van de overheid in de directe studiekosten van minderjarige studenten. Dat kan gaan van minimum 214 euro tot een maximumbedrag van 3315 euro op jaarbasis. Verschillende studenten zullen bij het begin van het volgende academiejaar voor voldoende feiten komen te staan en merken dat hun studietoelage aanzienlijk is verminderd. Onaanvaardbaar, volgens de Vlaamse studentenkoepel die, naast een rits van andere aanpassingen, pleit voor rechtvaardigere overgangsmaatregelen.

Een paradoxale situatie, volgens Mattias Willems, binnen de Raad van Bestuur van VVS verantwoordelijk voor sociale studentenzaken. “Het beursstelsel is aangepast omdat het vroegere model oneerlijk was tegenover bepaalde studenten. Het nieuwe moet dat in toekomst verhelpen, maar doet niets voor studenten die de dupe werden.”

De vroegere financiering werd berekend op de hoeveelheid studiepunten die een student opnam. Maar de vereiste registratie van oude en nieuwe studiepunten was een complexe aangelegenheid en bleek niet aangepast aan de flexibele realiteit van het hoger onderwijs. Administratieve problemen zorgden ervoor dat een aantal studenten in Vlaanderen onterecht hun jokerkrediet, een soort reserve van 60 studiepunten, moesten aanvragen.

De nieuwe berekeningen zullen nu gebeuren op basis van het aantal behaalde stu-

diepunten. Dat is een grondige wijziging die alles eenvoudiger en transparant moet maken. Maar gedelibereerde studiepunten tellen niet meer mee als verworven. En waar vroeger de student na afronding van de bachelor opnieuw met een schone lei en een vers masterkrediet kon beginnen, daar gaat men nu voort op de geleverde prestaties van het vorige academiejaar. In die gevallen moet de student zijn jokerkrediet inzetten dat een ganse loopbaan moet meegaan. Door de onaangekondigde invoering van de nieuwe criteria, zal een deel studenten voor onaangename verrassingen komen te staan. “Er is een speciale groep van studenten die door de mazen van het net valt en die dat niet verdienen,” aldus Mattias, “zoals studenten die na studie- vertraging in hun derde bachelorjaar zitten en omwille van voortgangsbependingen aan hun instelling geen 60 studiepunten mochten opnemen. Het stelt ook een probleem voor alle studenten die dit jaar niet goed bezig zijn, maar zich niet bewust zijn van de consequenties volgend jaar.”

VVS pleit ter compensatie daarom voor een permanente verhoging van 30 studiepunten van het jokerkrediet. En voor de studenten die vandaag al in het hoger onderwijs zitten, wil de studentenkoepel voor het academiejaar 2008-2009 het studietoelagekrediet eenmalig laten aanvullen tot een maximum.

COMMUNICATIESTRATEGIE

Het nieuwe systeem van ‘pedagogische voorwaarden’ voor studiefinanciering in het hoger onderwijs staat ingeschreven in het onderwijsverzameldecreet. Naar alle waarschijnlijkheid wordt het ontwerpdecreet in mei of juni goedgekeurd door het Vlaamse parlement. Het kabinet van Vlaams Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) wil de veranderingen al volgend academiejaar laten lopen. VVS vindt dat het huidige voorontwerp op een aantal belangrijke criteria ‘duidelijk tekortschiet’. Maar een gebrek aan duidelijke communicatie dreigt nu voor onaangename verrassingen te zorgen.

Veto Foto

12 mooie locaties. 12 sterke beelden. 12 originele verhalen. Dat zijn de ingrediënten van Veto Foto, een tentoonstelling in openlucht. Lees er alles over in onze speciale katern.

p. 9-12

(foto Robin Broos)

Online masterproef indienen

Vanuit de groep Humane Wetenschappen is de vraag gekomen om universiteitsbreed een systeem te ontwikkelen dat het elektronisch indienen en opslaan van masterproeven mogelijk maakt. Het elektronische leerplatform Toledo is daar het instrument bij uitstek voor. Het voorstel speelt ook meteen in op het plaatsgebrek waar de universiteitsbibliotheken mee te kampen hebben.

De faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen is de eerste aan de K.U.Leuven die het online indienen en opslaan van licentiaatsverhandelingen toepast. Hun recent ingevoerde systeem bracht een algemene discussie aan de gang. Alle faculteiten hebben zich nu, bij monde van hun vice-rectoren onderwijs in de Onderwijsraad, akkoord verklaard met het voorstel om eindverhandelingen online in te dienen en te bewaren.

Aan die manier van werken zou een financieel voordeel gebonden zijn. Totale geraamde jaarlijkse kostprijs voor het bewaren van eindwerken in fysieke vorm wordt geschat op 32.000 euro. Dat bedrag behelst ruimtekost, materiële afwerking en personeelskosten. Op dit ogenblik worden meer dan 2000 lopende meter thesissen bewaard

in alle K.U.Leuven-bibliotheken samen. Dit gaat over een oppervlakte van 179 vierkante meter.

Maar met het online indienen, zijn niet alle problemen van de baan. De vraag die nu nog voorligt is hoe de toegang tot zo een online eindverhandeling moet worden geregeld. Vandaag de dag hebben faculteitsbibliotheken uiteenlopende regels. Zo zijn alle thesissen van de faculteit Psychologie en Pedagogische wetenschappen vrij te consulteren, terwijl het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte alle proeven opstelt in een afgesloten ruimte. Pas na aanvraag aan de balie zijn de thesissen er te bezichtigen.

De onderwijsraad, die de K.U.Leuven adviseert voor onderwijs, vindt nu dat alle geslaagde thesissen moeten worden vrijgegeven, weliswaar zonder score. Dat laatste slaat op de discussie vanaf welk punt verhandelingen openbaar zijn. Sommigen vonden een 14 geschikt, anderen vonden een 10/20 geschikt. Een embargo kan onder uitzonderlijke situaties, zoals wanneer een thesis vertrouwelijke informatie bevat.

(mg)

Veto trakteert:
5 duo-tickets
TASTE festival

zie p. 16

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Lezersbrief (1)

Echo's van Historia

Beste,
Ik schrijf naar aanleiding van de recensie van het Historiatoneel in *Veto* deze week. Ik vond het van geen smaak en respect getuigen voor de medestudent. Als ons toneel echt zo slecht was, kon dat op een tactvollere manier aangebracht worden. Persoonlijk vind ik het niet kunnen dat een blad voor en door studenten de cultu-rele projecten voor en door haar medestu-denten zo de grond in boort. Net nu het kringtoneel in Leuven zo aan het uitbrei-den is, gaan jullie mensen die voor het eerst op de planken staan, het toneelple-zier ontnemen door ronduit grof uit de hoek te komen. Mijn spelers hebben zes maanden lang aan *Echo's van de Oorlog* gewerkt, op vrijwillige basis. Ze hebben er tijd en energie ingestoken die andere stu-denten bij wijze van spreken aan bier opofferen. Waar halen jullie bovendien het lef om mensen te viseren? Op drie jaar to-neelrecensies in *Veto* ben ik voor zover ik

weet nooit een naam tegengekomen en nu krijgt ons toneel plots de volle lading, ter-wijl we vorig jaar nog 'volwassen waren geworden'. Historiatoneel is een kring-toneel, benader ons ook als zodanig. Wij zijn inderdaad amateurs en hebben nooit anders beweerd. Waarom worden wij dan zo door het slijk gehaald?
Een toneel is meer dan grime en pro-grammaboekjes. Er stonden trouwens nog zestien andere mensen op de bühne die helemaal niet vermeld werden. Drie men-sen uit een groep van negentien. Dat ge-tuigt echt van representativiteit. Had dan op zijn minst de andere zestien ook be-lachelijk gemaakt voor de Leuvense stu-dent.
Kritiek is goed, want zo kan het vol-gend jaar alleen maar beter worden. Het is een ideale richtlijn, want na maanden repeteren zie je zelf dingen over het hoofd die voor een ander vanzelfsprekend zijn. Met de juiste (constructieve) kritiek kan

gewerkt worden aan een nog beter en bre-der kringtoneel in Leuven. Maar met dit artikel zijn wij niets. Dit was gewoon leed-vermaak en ik snap niet dat jullie dit hebben durven publiceren. De reacties op het *Vetoforum* heb ik niet gelezen, maar ik weet wel dat er niemand van het toneel zélf op gereageerd heeft. Met zo'n artikel val je niet alleen een kringtoneel, maar een volledige studentenvereniging aan. *Veto* moet bijgevolg niet schrikken wanneer studenten hun collega's verdedigen. Ik vind dat dit mooi aantoont hoe groot de solidariteit tussen de studenten wel niet is. Ik hoop dat daar naar de andere kringto-nelen toe rekening mee gehouden wordt.
Getekend,
Daisy Colman,
Toneelverantwoordelijke Historia

(Er is geen Veto-forum)

Lezersbrief (2)

Kwaliteit over kwaliteit.

Rensenceren (*sic.*) is een vak apart. Daar-van getuigt — jammer genoeg — ook de *Veto* van 17 maart 2008. Nochtans met de hulp van een gezonde portie toegeeflijk-heid op pagina 11 aanbeland, diende ik even met de ogen knippen. Interfacultair Theaterfestival: historiatio-neel 'Geeuwen van de oorlog'. De aan-dacht wordt getrokken. Vanzelfsprekend gaat het om een grap, een slinkse truc van een geslepen auteur om de aandacht te trekken. Onmiddellijk zal het vakkundig opgetrokken rookgordijn oplossen en plaats maken voor een coherente recensie. Dacht ik. Vetgedrukt: "Spannend, boei-end, fascinerend, prachtig, aangrijpend: deze woorden zal je niet in deze recensie lezen." In twee stappen fijngehaakt. Wat volgt? Een korte uiteenzetting over de auteur, een impressie van het programma-boekje en enkele gemakkelijke grapjes op de rug van een handvol acteurs. Einde 're-censie'.
De feiten zijn vastgesteld. Sta me dan toe het fenomeen recensie onder de loep te nemen en te spiegelen aan dit bijzondere geval. In eerste instantie zou een theater-

recensie een impressie van een voorstel-ling moeten overbrengen. Van een voor-stelling, niet van het programmaboekje. Op die manier kan de lezer zichzelf tot op zekere hoogte een oordeel vormen. Zowel de voorstelling als de lezer worden dan met het gepaste sérieux behandeld.
Toch ben ik wel de laatste om de ten-dens te steunen waarbij recensies elkaar moeten bekampen in lof en overtreffende trappen. Een onderbouwde mening van een deskundige auteur kan steunen en sturen. Dat *Veto* misschien geen deskundi-gen in huis heeft wat theater betreft, kan niemand u kwalijk nemen. Maar dat nergens in het artikel een zin opduikt die op argumentatie zou kunnen wijzen, dat is nefast voor de kwaliteit van een recen-sie. Tot nader order moet serieuze kritiek nog steeds gefundeerd worden. Dat een auteur in de val trapt dat niet te doen, is begrijpelijk. Dat zoiets ongewijzigd voor-bij de eindredactie geraakt daarentegen, niet.
Dit lijkt me symptomatisch voor een meer algemene malaise bij *Veto*. Het is toch een vreemd verschijnsel dat u, ama-

teur-journalisten, wel vaker gemakkelijke grappen probeert te scoren op de rug van andere amateurs. Dat het geen uitzonde-ring betreft, bewijst het verslag van het Interfacultair songfestival op de vorige pagina. Let wel: het gaat hier zelfs niet over de vraag of men amateurs even gena-deloos mag recenseren als professionals. Het gaat erom dat welbepaalde personen mikpunt worden van een smalende reto-riek die zichzelf niet eens meer tracht te legitimeren. Retoriek in een recensie? Ja, maar niet vrijblijvend.
Een beetje ambitie is gezond. Ook voor een studentenblad. Misschien is het tijd de lat wat hoger te leggen.

Roel Faes

*Roel Faes valt dit jaar te
bewonderen als hoofdrolspeler in
'Caligula', het studententoneel van
NFK.*

RETRO VETO

Wekelijks zal de loep jou laten kennismaken met een oude *Veto* en haar inhoud. Het feestnummer van jaargang 31 bijvoorbeeld, verschenen op 8 november 2004.

In 2004 viert *Veto* zijn dertigjarig be-staan met een heus feestnummer — of toch een 'uitneembaar katern' van p. 7 tot 18.
We lezen mijmeringen over *Veto* vroeger en nu en uiteraard de obligate woorden over de Spelling-Geerts (een uitgebreide uitweiding daarover in de *Retro Veto* van vorige week). Ook de rode kleur was niet heilig. Zelfs toen *Veto* nog enkel uit *linkse rakkers* be-stond, had men wel eens een blauw, een oranje of zelfs een paars nummer.

Met dertig markante gebeurtenis-sen tracht dit nummer de journalis-tieke topmomenten van *Veto* te vatten. Zo was de naamsverandering van ASR in LOKO blijkbaar uiterst markant. LOKO won de strijd met elf stemmen. LEKO kreeg één stem.
Ook de oprichting van de *Cam-puskrant*, de invoering van de semes-terexamens en enkele ruzies van *Veto* met anderen halen de top-30. Enkele ruzies? De *rechtse rakkers* van NSV dag-vaarden *Veto* en ook toenmalig rector

De Somer moet niet van hen weten. Het proces-Anciaux gaat niet over ieders favoriete minister, maar over de strijd om het presesschap tussen Bruno Lambrecht en Roel Anciaux. Een lezersbrief of een recht van ant-woord op de uitlatingen van *Veto* vindt hij niet nodig en andermaal heeft *Veto* een proces aan zijn been, wegens smaad en eerroof. En andermaal vindt *Veto* dat een vermelding in de top-30 waardig.

(ed)

Taxi's Rudy

Persvrijheid

'Veto is een kakblad', staat te lezen op het internetfo-rum van Historia, de kring voor geschiedenisstu-denten. Aanleiding van het ongenoegen en de woe-de is een kritische recensie over het kringtoneel van Historia, verschenen enkele weken geleden. 'Veto heeft er niets van begrepen,' luidt het gefrustreerd. Sommigen gaan verder en eisen zelfs excuses van de redactie, in casu de auteur van de recensie en de hoofdredacteur. Ongehoord, klinkt het, dat een stu-dentenblad — van, voor en door studenten- initiatie-ven van collega's compleet afbreekt en met de grond gelijk maakt.
Ook de twee lezersbrieven, hiernaast gepubli-ceerd, getuigen van een diep ongenoegen over onze aanpak, en koppelen daaraan de vraag hoe ver pers-vrijheid reikt en hoe sterk het recht op vrije menings-uiting geldt. Laten we daar maar onmiddellijk duidelijk over zijn: *Veto* is niet van plan in te binden op die essentiële voorwaarden die een democrati-sche maatschappij garanderen, en die dus ook gel-den voor onze studentengemeenschap.
Niet dat degenen die kwaad zijn daarop aan-sturen. Dat is zelfs helemaal niet hun boodschap. Wel dat kritische zin en zinvolle kritiek hand in hand gaan, maar niet ten koste mag zijn van, in dit geval, het spelplezier van een enthousiast acteurscorps. Studenten die week in week uit gezwogd hebben, verdienen geen harde kritiek. En amateurs te kakken zetten, door hun bij naam te noemen, is *not done* (maar wel de gangbare praktijk in alle media). Zo luiden de voornaamste verwijten. *Veto* mag voor zich zichzelf de lat gerust wat hoger leggen, manen de schrijvers van de lezersbrieven vervolgens aan.
Studenten die andere studenten evalueren, het is een complexe en gevoelige discussie. En als die beoordeling vervolgens negatief uitslaat, dan is het hek van de dam. Men argumenteert dan snel dat za-ken niet mogen geschreven worden omdat ze van weinig respect getuigen voor de inzet en het engage-ment van de 'medestudent'. Een spitante recensie over een kringtoneel gaat er dan over en getuigt van slechte smaak en tomeloze arrogantie.
Maar, borrelt dan in mij op. Zich verschuilen achter die zogenaamde solidariteit tussen studenten om elke vorm van kritiek bij voorbaat in de kiem te smoren, is een flauw en zwak argument. Dat is een stiekeme drogreden die elk oordeel verhindert, uit angst voor het negatieve. Zou in die logica een posi-tieve beoordeling in *Veto*, over een geslaagde thea-tervoorstelling of een succesvolle kringenactiviteit, dan ook het resultaat zijn van solidariteit? Neen, dan zullen de initiatiefnemers trots wijzen op het goede concept en de fantastisch uitwerking en zal de jour-nalist dat beamen in zijn stukje.
Elk oordeel zegt iets over de inhoud die ter be-oordeling voorligt. Criteria trekken daarbij de grens tussen goed, slecht en middelmatig. Eenieder moet, wil hij een oordeel uitspreken, daarbij vertrouwen op zijn intuïtie, ervaring, achtergrond en kennis. Dat maakt iedere uitspraak uiteraard gedeeltelijk subjec-tief, maar daarom niet minder waar. Integendeel. Ie-mand die onafhankelijk en vanaf een afstand oor-deelt, staat los van wat zelfsprekend is voor de be-trokken partij, maar daarom niet voor buitenstaan-ders. Een recensie, een analyse, een artikel is, met het gevaar de bal totaal verkeerd te slaan, altijd de weer-gave van één iemand die in eer en geweten handelt en streeft naar een zo getrouw mogelijke schets van de situatie. Dat kan maar in een klimaat waar ruimte is voor debat en een pluraliteit aan meningen.
Het is niet dat *Veto* het engagement *an sich* van betrokken studenten in twijfel trekt, temeer we zelf werken met vrijwilligers. Maar participeren in het studentenleven, betekent ook tegen kritiek kunnen en achteraf niet flauw doen. Relativeren is een goede zaak, net zoals wij doen door de lezersbrieven die onze —vrijwillige — manier van werken aanklagen, te publiceren.
Maarten Goethals

*De auteur, zelf schrijver van meerdere
kringtoneelrecensies in het verleden, verkondigt
ook maar een meninkje dat hij naar eer en
geweten uit zijn botten slaat.*

CRIMINALITEIT EN (ZEDEN)DELICTEN BINNEN DE K.U.LEUVEN

“Vandalisme neemt toe”

Aanrandingen in toiletten, ingegooide ruiten van aula’s, vechtpartijen. aan wilde verhalen geen gebrek in de Leuvense alma mater. Maar hoeveel criminaliteit is er nu werkelijk? Danny Van Herck, hoofd van het Beveiligings- en Schoonmaakbeleid legt uit.

Tatiana De Wée

Veto: Wat mogen we verstaan onder het ‘beveiligingsbeleid’ binnen de K.U.Leuven?

Danny Van Herck: «Wij zorgen voor de veiligheid van studenten, maar ook voor de beveiliging van gebouwen. Hieronder kan je de faculteitsgebouwen verstaan, maar ook residenties en administratieve gebouwen. Daarenboven proberen we bezoeken van prominenten, zoals binnenkort het bezoek van de Hongaarse president László Sólyom, in de meest veilige omstandigheden te laten verlopen. Het terrein waarop wij actief zijn, situeert zich in Leuven-centrum, Heverlee en voor een stukje op de KULAK.»

«We treffen maatregelen om alles op het domein van de universiteit zo veilig en beveiligd mogelijk te houden. We proberen tegemoet te komen aan de problemen die mensen ons melden. Indien er problemen zijn op bepaalde plekken kunnen we bijvoorbeeld camera’s plaatsen, bewakers extra rondes laten doen of SOS-palen zetten.»

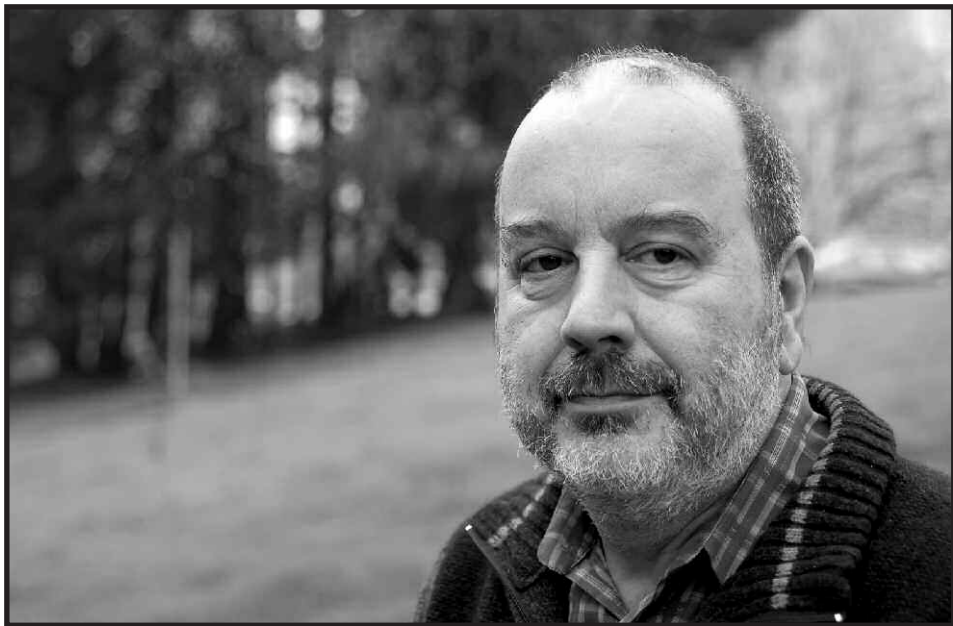
Veto: Langs de Voer staan al enkele jaren SOS-palen, voelen de studenten zich er nog steeds onveilig?

Van Herck: «Die praatpalen hebben we daar geplaatst na een aanranding. Ze staan van de balsportzaal tot aan de Celestijnenlaan. De werkgroep Veiligheid, die de veiligheid en het veiligheidsgevoel aan de universiteit onderzoekt, organiseerde toen een enquête over het veiligheidsgevoel bij studenten. Op basis van de resultaten hebben we nog meer ondernomen. Zo plaatsten we meer belichting langs

de Voer en moedigden we mensen aan om meer die weg te gebruiken. Ook proberen we meer activiteiten in Heverlee te organiseren zoals een fuif. Op die manier krijg je meer beweging langs die weg en verhoog je dus de sociale controle.»

«Natuurlijk heb je af en toe studenten die

in de meisjestoiletten. Hij heeft niemand aangerand, maar zoiets kunnen we natuurlijk niet tolereren. Uiteindelijk is die man door de bewaking gevat en is hij overgeleverd aan de politie. Daarom hangen daar nu camera’s. Niet omdat het er zo onveilig is, maar veeleer om af te schrikken.»

(foto Stephanie Verbeke)

GRAFFITI

Veto: Wat is het grootste probleem inzake veiligheid aan de K.U.Leuven?

Van Herck: «Het toenemende vandalisme. Niet alleen is het toegenomen, ook de aard van de feiten zijn steeds zwaarder. De politie bevestigt die stijging. Vroeger plooiden een vandaal, bij wijze van spreken, de antenne van een auto. Nu loopt diezelfde vandaal letterlijk over auto’s, stampet de spiegels ervan af en gooit de ruiten in. Gebouwen hebben er ook veel onder te lijden. Zo zie je graffiti op

in een dronken bui langs de Voer lopen en misbruik maken van die palen. Toch zouden we ze nooit uitschakelen. Het risico is te groot. Stel dat er dan wel eens een student echt hulp nodig heeft en de praatpalen werken niet, dat kunnen we niet maken. Zowel het geluid als de camerabeelden testen controleurs iedere maand.»

Veto: In het PSI hangen al een tijdje camera’s. Bij studenten doen de wildste geruchten de ronde zoals een verkrachting in de toiletten. Hoe luidt het echte verhaal?

Van Herck: «Er hing een tijdje een man rond

DOORGELICHT: EXTERN BELEID VAN LOKO

Waar blijft die Vlaamse vertegenwoordiging?

De Leuvense studentenraad LOKO formuleerde kortgeleden haar visie op extern beleid. Terugkeren naar VVS is daarbij geen optie. Of de formuleerde alternatieven zoveel beter zijn, is even discutabel.

Maarten Goethals

‘Geen vertegenwoordiging, is beter dan slechte vertegenwoordiging.’ Met die ingesteldheid zegde LOKO vorig jaar haar lidmaatschap op bij de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS), die de belangen van alle Vlaamse studenten behartigt. ‘Structurele problemen’ bij de Vlaamse koepel lagen aan de oorsprong van de onvrede bij de Leuvense kringen. Die beslisten aan het begin van de kerstvakantie toen op te stappen bij VVS. Wat we zelf doen, doen we beter, klonk het overmoedig en naïef.

Na een jaar de kat uit de boom te kijken, besefte LOKO dat het ‘een lange-termijnvisie’ nodig had, wil het de belangen van 30000 studenten op Vlaams niveau verdedigen. Net voor de paasvakantie schaarde de Algemene Vergadering zich achter de voorgestelde nota, die naast het schetsen van de huidige stand van zaken ook oplossingen op korte termijn aanreikt voor de malaise op extern beleid. Omdat voornamelijk op de dringende problemen gefocust wordt, is er van een structurele aanpak geen sprake. De voorstellen zijn te vrijblijvend en te

onsamenhangend om van een Vlaamse vertegenwoordiging te kunnen spreken. Op Vlaams niveau betekent LOKO niets. En niets wijst op het tegendeel.

LOKO argumenteert dat het eigenlijk moeilijk te voorspellen is waar men over vijf of tien jaar zal staan met haar extern beleid, gezien het snel veranderende onderwijslandschap en het jaarlijkse verloop van haar presessen.

GESPREKSPARTNER

Over de verzoening met VVS is LOKO duidelijk: die zit er bijlange nog niet aan te komen. Zo staat te lezen dat LOKO nog niet onmiddellijk aan terugkeren denkt ‘aangezien VVS nog steeds niet voldoende de eigen problemen onder ogen wil zien’. Een boude stelling die aantoont dat LOKO nog altijd overtuigd is van het eigen gelijk wat betreft de slechte werking en structuur van VVS. Daarvoor baseren de Leuvense studenten zich enkel op een onderhoud die ze hebben gehad met de top van de Vlaamse studentenlobby. Uit die ene samenkomst leidden ze vervolgens af dat ‘de situatie bij VVS nog geen uitzicht biedt op enige verbetering’.

Toch lijkt LOKO optimistisch wat haar contacten met het kabinet van onderwijs betreft. Die ‘kunnen op korte termijn sterk verbeterd worden.’ Hoe ze die contacten gaan intensiveren blijft onuitgewerkt. Daarbij is nog maar de vraag of het kabinet, dat efficiënt en liefst met

zo weinig mogelijk partners werkt, zoals VVS vaak heeft ondervonden, extra aandacht zal hebben voor de argumenten van LOKO.

Het doorknippen van de banden met VVS ging gepaard met het afbinden van de officiële en de officieuze informatiekkanalen. LOKO weet steeds minder en minder wat gaande is op hogere niveaus. Hierop willen ze anticiperen door bij de VLIR en de VLOR, twee officiële onderwijsinstanties die mee het beleid bepalen in Vlaanderen, aan te dringen hen als officiële gesprekspartners te erkennen. Via een schrijven dat hun onafhankelijkheid ten opzichte van VVS opnieuw benadrukt, hopen de Leuvenaars uitgenodigd te worden wanneer het in bepaalde werkgroepen gaat om studentenbelangen. Omdat VVS bij decreet de enige officiële partner is van die twee organen, is de onderneming, die het extern beleid moet ‘uitbouwen’, een bij voorbaat verloren onderneming.

Voorts creëert LOKO enkele nieuwe mandaten bij om haar extern beleid meer input te geven. Zo moet er iemand de academisering permanent opvolgen en komt er een hogeschoolcoördinator bij die de relatie tussen LOKO en de Leuvense hogescholen moet optimaliseren. Met de Vlaamse verkiezingen van 2009 in het achterhoofd, zal LOKO een nota opstellen met breekpunten, zoals studentenstemrecht, die ze gerealiseerd wil zien. Hoe ze gaan wegen op de verschillende partijen is een raadsel.

Reacties

VVS is blij dat LOKO inziet dat men samen sterker staat. Daarom is het voor de Vlaamse studentenkoepel onbegrijpelijk waarom de Leuvense studentenraad wil aankloppen bij de VLIR en de VLOR. Zo bereiken ze het tegenovergestelde van wat ze zelf stellen: verdeeldheid en een gebrek aan slagkracht.

En wat denkt VVS verder over de nota? Ward Poelmans, voorzitter VVS: “Als de nota over ons gaat, wil LOKO niet inzien dat er wel degelijk zaken zijn veranderd. We worden nog steeds versleten voor de baarljke, ondemocratische duivel.” Of de LOKO-voorstellen voldoende zullen zijn om op Vlaams niveau de belangen van de Leuvense studenten te verdedigen, daar heeft ook Ward zijn twijfels bij.

Het kabinet van onderwijs wil zich echter niet uitspreken over hoe LOKO zich moet organiseren. Vandenbroucke: “Hoe ze dat juist doen, lijkt me een zaak van de studenten zelf. Ik zou vroeger, als student, ook niet zo graag gehad hebben dat de minister zich daar sterk mee moeide.”

“De nota stelt een aantal interne structuurveranderingen die een degelijk extern beleid mogelijk maken,” dat zegt Vincent Gysels, verantwoordelijke bij LOKO voor de externe werking. “We moeten meer doen. De presessen hebben duidelijk gesteld dat een samenwerking met VVS niet opportuun is dit moment. Dus opnieuw aansluiten bij de enige studentenkoepel, die eigenlijk niet aansluit bij onze wensen, is geen optie. Ik mag me geen illusies over de effecten van de nota. Maar ik ben ervan overtuigd dat de mening van de Leuvense studenten op Vlaams niveau beter zal vertegenwoordigd worden dan dit en vorig jaar.” LOKO heeft na haar stap uit VVS extern beleid te veel stiefmoederlijk behandeld. “We moeten terug opnieuw ons extern beleid naar waarde inschatten,” aldus Vincent.

HET ONDERZOEKSLANDSCHAP IN BEWEGING

Stilstaan is achteruitgaan

In de beleidsverklaring van de huidige regering-Leterme staat te lezen dat men meer wil doen voor onderzoek en ontwikkeling. Het heeft de aspiratie om een aangenaam oord te bieden voor onderzoekers en ontwikkelaars. Op grond van constitutionele redenen, financiële bezwaren als praktische hindernissen blijkt dit allerminst een evidentie te zullen worden.

Sebastiaan Holslag

Het onderzoeksveld is een moeilijk overzienbaar landschap. Zowel publiekrechtelijke als private organen zijn betrokken actoren. Op grond van zijn bevoegdheden financiert vaderschap — federale — staat en zijn communautaire nakomelingen onderzoeksprojecten en de samenwerking tussen de universiteiten. Een voorbeeld daarvan is het federaal programma InterUniversitaire AttractiePolen (IUAP) met financiering voor netwerken van Vlaamse en Franstalige onderzoekers. Toch zijn deze goedbedoelde acties onvoldoende. Er blijven fundamentele tekortkomingen op diverse beleidsechelons die onze status als kennismaatschappij in gevaar kunnen brengen.

LISSABONSTRATEGIE

De veel geciteerde Lissabonstrategie met de bijhorende Barcelona-norm, met name 3 procent van het Bruto Binnenlands Product (BBP) voor onderzoek en ontwikkeling (O&O), is niet voor niets een maat. Indien de Lissabon-belofte niet wordt nagekomen, risikerende we onze troeven kwijt te spelen aan landen uit het Oosten, zoals China en India. Ondanks de inspanningen van de overheden berekende het departement economie, wetenschap en innovatie (EWI) dat de bijdrage van de Vlaamse overheid aan O&O zelfs is geslonken van 0,73 naar 0,69 procent van het BBP.

Een gelijkaardige tekortkoming blijkt eveneens uit cijfers van het Waalse en het Brussels Hoofdstedelijk gewest. Rudy Aernhoudt, gewezen secretaris-generaal van het departement EWI wijst er echter op dat we onze pijlen niet uitsluitend mogen richten op de overheden. Zowel het bedrijfsleven als de universiteiten zullen zich in dit debat niet mogen onthouden. Universiteiten, hogescholen en publieke onderzoeksinstituten vertegenwoordigen zelfs maar 5 procent van de informatiestromen naar innovatieve ondernemingen.

SLOKOP

Volgens Rudy Aernhoudt is de norm een dubbeltje op zijn kant. Enerzijds staat het weliswaar garant voor extra middelen Anderzijds is er het risico dat een vermeerdering van de bijdragen de O&O-markt zou kunnen overstijgen (de absorptiecapaciteit) wáárdoor de kwaliteit van O&O de kans loopt af te zullen nemen. Vlaanderen heeft hierom een belangrijk voorbeeld genomen met het FRIS-initiatief. Dit meetinstrument zou niet alleen moeten toelaten om de input te meten, maar ook de directe efficiëntie van de output.

Een belangrijke slokop in het opsplitsen van de financiële middelen zijn de universiteiten. Paul De Boek, coördinator onderzoeksbeleid van de KUL, “Een deel van dit geld wordt verdeeld op grond van een competitieve sleutel. Dit model ontleend zijn concurrerend karakter uit een aantal criteria. Zo verloopt dit onder meer aan de hand van het aantal doctoraten of de hoeveelheid publicaties en citaten die in het licht van de universiteiten voorkomen. Daarin blijkt de KUL de grootste speler te zijn met een aandeel van meer dan 40 procent.”

SAMENKOMST EUROPESE STUDENTEN

“Nemen de regio’s het over?”

Van 7 tot 14 april komen 21 studenten uit Polen, Spanje en Griekenland samen om te kijken wat hun houding is ten opzichte van de Europese, nationale, regionale en lokale identiteit. Het centrale thema is Europa der Regio’s.

Liesbeth Vandenbroucke

Na een turbulent jaar waarin de nationale eenheid van verschillende Europese landen onder druk stond, kaart de studentenvereniging AEGEE-Leuven de kwestie aan tijdens een interculturele week.

Veto: Het is duidelijk geen onbeduidende kwestie. Robin Verschuren: «Inderdaad, de voorbije tijd waren er heel wat spanningen en dat leeft heel sterk onder deze Europese studenten. Over België hebben ze hoofdzakelijk negatieve dingen gehoord. Daarom organiseren we ook een summer university over België. Hoe kan het als land blijven bestaan? Deze week bespreken we voornamelijk het regionalisme.»

«Het onderwerp Europa der Regio’s kwam zeventien jaar geleden bij AEGEE-Leuven al aan bod. Toen liepen de gemoederen hoog op. Ik ben zeer benieuwd hoe ze deze week zullen reageren.»

REGIONALISME

Veto: Is er een tendens naar meer regionalisme ten nadele van het nationale beleid?

Robin: «Het hangt af van land tot land, sommigen zijn zeer centralistisch. In andere landen zijn de regio’s belangrijk, zoals in Duitsland, Engeland en België. Er is dus een clash. Het debat deze week gaat dan ook over de vraag of we evolueren naar een opbouw van regionale culturen of veeleer naar nationale culturen? Nemen de regio’s het over van de landen? Op het ogenblik is er een Comité van de Regio’s, maar zij geeft slechts aanbevelingen (het bezoek aan het Comité in Brussel staat ook op het programma, red.).»

«Er wordt vaak gevreesd dat de solidariteit weg zal vallen wanneer het regionalisme zich versterkt. Maar Europa zou een oplossing kunnen vinden om de solidariteit te behouden.»

Veto: Wat hoop je te bereiken met deze ‘exchange week’?

Robin: «Het doel is dat de studenten een duidelijk idee krijgen over hoe landen en hun identiteit zijn opgebouwd. Ze kunnen ook gedachten uitwisselen over elkaars standpunten. Vinden zij dat de huidige structuren voldoende geven aan heel de bevolking? Sommige regio’s voelen zich immers niet goed vertegenwoordigd en voelen zich daardoor onderdrukt.»

VOGELPIK

«In Wallonië vreest men eerder het regionalisme. Vandaar dat het een goed teken is dat wij ons vanuit Leuven openstellen voor discussie. Tijdens deze week zullen er trouwens ook Waalse studenten uit Louvain-la-Neuve aanwezig zijn. Het sluit aan bij de filosofie van AEGEE: over de grenzen heen kijken.»

Als de gemoederen toch te verhit zouden geraken, kunnen sport en de vele feestjes voor afkoeling zorgen. Evy Bernaers en Marieke De Bodt: “Vogelpik, rekker-trekker of steltenlopen en nog vele andere volkssporten, en daarbij een fietstocht vertegenwoordigen het Vlaamse karakter. In de Ardennen houden we een outdoorweekend met onder andere kajakken en klimmen. En met Spanjaarden in de groep moet je wel elke avond uitgaan.”

Maandag, 7 april: Party@Alegria — 21u. Hawaï exchange Party. Donderdag, 10 april: Cantus@de Capsule — 21u (nog enkele plaatsen vrij).

Zondag, 13 april: Goodbye Party@Seven Oaks — 22u. Meer info op www.aegEE-leuven.org

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Doctoraat (1)

Afgestudeerden aan de afdeling Beeldende Kunsten van Provinciale Hogeschool Limburg kunnen sinds kort ook doctoreren. Het nieuwe systeem krijgt de naam ‘associatiefaculteit’. Ann Bessemans (25) uit Sint-Truiden is de eerste die doctoreert in de Grafische Vormgeving. Voor haar wetenschappelijk onderzoek koos Ann Bessemans een project over lezen bij kinderen met een visuele handicap.

Doctoraat (2)

Graça Machel krijgt op 21 april een ‘institutioneel’ eredoctoraat van UGent. De 62-jarige echtgenote van Nelson Mandela krijgt het wegens ‘haar hoog moreel gezag’.

Het eredoctoraat voor Graça Machel past in de lijn van onderscheidingen die de UGent de voorbije jaren toekende aan internationale boegbeelden uit het domein van de mensenrechten, zoals Desmond Tutu, Kofi Annan en Irene Khan. Machel werd in 1945 geboren in Mozambique. Aan de universiteit van Lissa-

bon behaalde ze een diploma letterkunde. In 1973 startte ze haar loopbaan als leerkracht in Mozambique. Met de onafhankelijkheid van Mozambique in 1975 werd Machel minister van Onderwijs en Cultuur. Ze trouwde met de toenmalige president Samora Machel, die in 1986 overleed bij een vliegtuigongeval. In Mozambique was Graça Machel de drijvende kracht in de vredesbeweging, terwijl ze in binnen- en buitenland wordt geprezen voor haar dynamiek en expertise. In 1995 krijgt ze de Nansen Medaille van de Verenigde Naties voor haar humanitaire werk. In 1998 hertrouwt Machel met Nelson Mandela en wordt ze opnieuw first lady, zij het van buurland Zuid-Afrika. Momenteel zet Machel haar humanitaire werk verder, onder meer als goodwill ambassadrice voor Unicef en in de denktank The Global Elders, samen met Desmond Tutu en haar echtgenoot Mandela.

Emeritaat

Jean-Jacques Cassiman, de Belgische onderzoeker en gewoon hoogleraar aan de K.U.Leuven in menselijke genetica, wordt

binnenkort 65 jaar en gaat met emeritaat. Op 26 april neemt de K.U.Leuven afscheid van hem tijdens een emeritaatsviering. Wetenschappers uit Nederland, Frankrijk en Italië voeren dan het woord. Cassiman kreeg vele onderscheidingen voor zijn baanbrekend werk op gebied van menselijke genetica en DNA-onderzoek.

Verkeer

Marloes Cappessel (19) uit Vosselaar en Tobias Vyncke (21) uit Wechelderzande (Lille) tellen de voertuigen op het kruispunt van de Sint-Corneliusstraat en Antwerpseweg in Beerse. De twee jongeren studeren Verkeerskunde aan de Universiteit van Hasselt. Ze vatten post op het drukke verkeerspunt. “Voor het vak ontwerpmethodieken moeten we het verkeer op een kruispunt tellen”, vertelt Marloes. “We kijken na hoe lang de verkeerslichten op groen staan en hoe vlot het verkeer kan doorrijden.” De studenten willen later aan de slag als mobiliteitsdeskundigen in een bedrijf of bij een gemeentebestuur.

Wiskunde

Twee studenten architectuur van de hogeschool Sint-Lucas hebben een bijzondere kast ontworpen, die uit 34 blokken bestaat waarmee je in alle richtingen kunt puzzelen. De open kanten van de blokken vormen steeds een ‘zilveren rechthoek’, een esthetisch quasi perfecte maat.

Door de blokken anders te ordenen, kun je haast oneindig veel variaties maken. Je hebt het opbergmeubel, maar je kunt de blokken ook in de hoogte stapelen en dan krijg je het wolkenkrabbertje. Zet je ze allemaal naast elkaar, dan is het resultaat een 3,5 m langgerekt designstuk. Je kunt de kast ook allerlei grillige vormen laten aannemen. Je kunt er zo vaak mee spelen als je wil. Het is geen vast meubel,” verduidelijken de studenten.

(mg)

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

POL VAN CAMP STRIJDT VOOR LEUVENSE VLUCHTELINGEN

“Regularisatieproces gebeurt met té grote willekeur”

In Leuven wonen honderden vluchtelingen in de hoop ooit geregulariseerd te worden. Iedere vluchteling heeft een ander verhaal en voert een andere strijd. In deze strijd worden vooral de Aziatische vluchtelingen bijgestaan door Leuvenaars Pol Van Camp. Met de energie van een twintigjarige strijdt deze 66-jarige man voor recht op migratie. Brieven schrijven naar de minister, de strijd van vluchtelingen persoonlijk opvolgen, kerkbezettingen bijwonen en zelfs hongerstakingen zijn voor deze man bijna dagelijkse kost.

An Moerenhout

Veto: Vanwaar komt uw gedrevenheid om de Leuvense vluchtelingen te helpen?

Pol Van Camp: «Ik kan me niet verzoenen met onrechtvaardige situaties, zoals de situaties waarin de vluchtelingen zich bevinden. Ook als kind kwam ik in actie wanneer ik onrechtvaardigheid zag. Ik heb meegedaan aan de schoolstrijd, aan mei '68. Op school was ik steeds de woordvoerder wanneer we iets wilden aankaarten en tijdens mijn legerdienst organiseerde ik zelfs eens een staking.»

HONGERSTAKING

«Na mijn pensioen wou ik nog steeds sociaal geëngageerd blijven en de vluchtelingenproblematiek was iets dat me raakte. Het jaar 2003 was een soort kentering. Toen ontmoette ik mensen van Afghanistan die teruggestuurd zouden worden. Deze vluchtelingen waren helemaal in paniek, want Afghanistan was in volle oorlog en het zou onmenselijk zijn indien zij werden teruggestuurd. Daarom gingen een honderdtal Afghanen in hongerstaking. Ik bezocht hen iedere dag waardoor ik telkens opnieuw met hun ellende en hun strijd werd geconfronteerd. Hoewel hun hongerstaking al tientallen dagen duurden, kwamen ze toch niet in de media en dus besloot ik om mijn steentje bij te dragen. Ik raadpleegde eerst mijn vrouw en besloot daarna om mee in

hongerstaking te gaan.»

«In 2006 heb ik nog eens aan een hongerstaking meegedaan in de Bonifatiuskerk van Brussel waar 130 mensen van 32 nationaliteiten al zes maanden zaten en streden voor een leven in ons land. Toen ben ik ook mee in hongerstaking gegaan tot op het moment we met de minister konden onderhandelen en al deze mensen een verblijfsvergunning kregen. Een

(foto An Moerenhout)

aantal maanden later kwamen er heel wat vluchtelingen van Bhutan en Nepal aan mijn deur kloppen om ook met hen mee in hongerstaking te gaan. Natuurlijk was ik realistisch genoeg om te beseffen dat het niet iedere keer goed zou aflopen. Daarom stelde ik voor om de organisator en woordvoerder te zijn van hun hongerstaking en dat vonden ze een prima idee. In 2006 zijn deze mensen dan in de Sint-Michielskerk in Leuven in hongerstaking gegaan. Nadien heb ik de vereniging *recht op migratie* opgericht voor mensen die geven om deze vluchtelingen en ook bij hun strijd betrokken willen zijn. Nu telt de vereniging een zevental leden, maar we zijn steeds op zoek

naar nieuw bloed.»

Veto: Wat gebeurt er met deze vluchtelingen als ze worden uitgewezen?

Van Camp: «Dan moeten zij in theorie teruggaan naar hun land, maar de realiteit staat meestal niet aan de theorie. Het regularisatieproces gebeurt met zo'n willekeur dat veel vluchtelingen een tweede en een derde aanvraag indienen om zo alsnog in ons land te

kunnen blijven en vaak lukt het hen nog ook. Zo ken ik iemand die een aanvraag indiende om in ons land te kunnen blijven met als reden dat zijn vrouw ziek was en dat hij graag een zelfstandige zaak wou opstarten. Hoewel zijn aanvraag werd geweigerd, besloot de man om te blijven en toch een restaurant te openen. Het restaurant bleek een succes te zijn en de man probeerde nogmaals een aanvraag in te dienen. Deze keer werd het wel goedgekeurd, ondanks het feit dat zijn vrouw ondertussen aan de beterhand was. Ik ben heel blij voor deze man, maar het bewijst voor een zoveelste maal dat het regularisatieproces met te veel willekeur verloopt.»

GEBLOKKEERD

Veto: Bestaan er ook vluchtelingen die niet terug kunnen naar hun land?

Van Camp: «De vluchtelingen van Bhutan zitten in zo'n vreemde situatie. Indien hun aanvraag niet wordt goedgekeurd, moeten zij in theorie teruggaan naar hun land, maar er zijn geen rechtstreekse vluchten naar het land en via andere landen mag je alleen met een bewijs van hun ambassade binnen. De ambassade weigert echter papieren af te leveren en reageert zelfs niet op aangetekende brieven. De vluchtelingen van Bhutan zitten hier dus geblokkeerd.»

Veto: Wat gebeurt er in zo'n geval?

Van Camp: «Tot voor kort werd er niets gedaan, maar nu heeft men een nieuwe oplossing gevonden: men vervalst de geschriften gewoon. Rajan is een Bhutanees die een aantal jaar geleden in ons land aankwam en sindsdien tot tweemaal toe een aanvraag indiende. Beide malen werd de aanvraag geweigerd. Rajan moest echter in ons land blijven omdat de ambassade hem geen doorlaatbewijs wenste te geven. Nu werd hij een aantal maanden geleden opeens opgepakt en opgesloten. Drie dagen na zijn arrestatie kreeg hij een doorlaatbewijs en een begeleidingsfiche voor de verwijdering. De begeleidingsfiche vermeldt echter dat Rajan werd geboren in Kathmandu terwijl dat uit geen enkel element van het dossier blijkt. Het is dus duidelijk dat er een vervalst document werd opgesteld om een onterechte deportatie naar Nepal te kunnen laten plaatsvinden. Ik vermoed dat de minister hier een *testcase* van wilt maken om in de toekomst alle Bhutanezen naar Nepal te kunnen uitwijzen. Rajan is ondertussen al enkele keren naar de rechtbank geweest en heeft ook beroep aangetekend, maar de uitkomst is steeds negatief. Vorige maandag hebben we dan te langens leste een kortgeding aangevraagd.»

Na het interview krijgt Pol Van Camp telefoon dat Rajan de dag nadien — zaterdag 5 april — wordt uitgezet onder de beslissing van het kortgeding af te wachten.

TAOROKENDE ORGANISEERT PROJECTWEEK ROND MIGRATIE

Vluchten in een container

Voor wie het themahuis niet kent, klinkt *Taorokende* misschien oosters in de oren. Maar in dat geval dekt de vlag slechts gedeeltelijk de lading: geïnspireerd door de oosterse Tao en een term uit het Mooré, zetten de kotbewoners zich in voor ontwikkelingssamenwerking in het Zuiden en bieden ze aandacht aan migratievraagstukken in het Westen. Tijdens een projectweek van 7 tot 10 april breiden ze hun acties uit naar heel Leuven.

Liesbet Coolen

Het themahuis Taorokende is drie jaar geleden spontaan ontstaan. De verantwoordelijke van de dienst Internationale Relaties aan de K.U.Leuven richtte een zoekertje tot studenten die geïnteresseerd waren in een alternatief kotleven. Dat hield in dat de kotgenoten meer zouden doen dan hetzelfde huis bewonen. Centraal staat samenleven, net als samenwerken rond een overkoepelend thema. «Met z'n zessen zijn we toen op de Geldenaaksebaan 23 ingetrokken», vertelt Ann, een van de bewoners, «en de drie studenten die er al woonden, sloten zich enthousiast bij de groep aan.»

Taorokende is niet het enige gemeenschapshuis in Leuven. Beter bekend is bijvoorbeeld *Oikonde*, dat woonbegeleiding biedt aan studenten met een handicap. Daar

naast is er nog *Lisanga*, waar er aandacht is voor solidariteit en eerlijke handel. Wat al deze themahuizen verbindt, is het enthousiaste engagement voor een overkoepelend thema. In *Taorokende* is dat ontwikkelingssamenwerking. Dankzij subsidies van organisatie *Kleur Bekennen* richten de bewoners hierrond drie grote activiteiten in. Deze keer draaien die integraal rond migratie. «Het eerste jaar dat we op kot zaten, hebben we gewerkt rond duurzaam toerisme. Nu leek het ons interessant om van richting te veranderen.» En die ommekeer gebeurt letterlijk: «Migratie draait de beweging van mensen naar het zuiden om naar het noorden.» Bovendien is het verband tussen migratie en ontwikkelingssamenwerking niet ver zoek. «Duurzame projecten in het land van herkomst kunnen een manier zijn om de nood tot vluchten te verzachten», legt Ann uit. Net zo belangrijk als de aanwezigheid van migranten in ons straatbeeld, is dus hun verleden in eigen land. Maar de omstandigheden waaronder ze gevlucht zijn blijven al te vaak achter een donkere façade verborgen. Tenzij we hen zelf aan het woord laten. En dat is precies wat de projectweek «Blik op/Ingeblik» op het oog heeft.

CONTAINER

Van 7 tot 10 april zijn de bewoners van *Taorokende* te vinden in een container op het Martelarenplein. Net als vele vluchtelingen

via een container op het Europese vasteland aankomen, willen ze met hetzelfde vervoermiddel het studentenpubliek bereiken. «In de film *Clandestins*, die we op maandagavond tonen, gebeurt de overtocht ook in een container», licht Ann toe. «Maar oorspronkelijk is het idee geïnspireerd op een stunt in Brussel, waar enkele acteurs zich in de rol van migranten onder een glazen stulp terugtrokken. Het was dan aan voorbijgangers om te stemmen wie al dan niet geregulariseerd mocht worden.» De willekeurige manier waarop die regularisatie verloopt, is ondenkbaar. Of hoort dat in werkelijkheid toch te zijn. Het huidige asielbeleid toont soms echter een ander beeld. Zo is er het geval van Ali Farzanehkish, die na zes jaar te horen kreeg dat hij het land moest verlaten wegens een fout in het administratiebeleid. Samen met de Irakese Rosa Faraj, komt hij op dinsdag 8 april om 20u30 in Pangaea (Vesaliusstraat 34) spreken. Die avond zal ook Prof. Johan Wets aanwezig zijn om hun concrete verhalen in een algemener kader te plaatsen. Samen belichten de sprekers de migratieproblematiek dus zowel vanuit een theoretische invalshoek als vanuit levensechte ervaring.

ENTHOUSIASME

In de container zelf wordt er van maandag tot donderdag bovendien doorlopend een kortfilm gedraaid, net als een zelfgemaak-

te reportage over de Irakese vluchtelingen Rosa Faraj. Verder vindt er in Pangaea op woensdagavond een groot spel plaats en brengt het Leuvense impro-team *Preparee* op donderdag grensverleggend improvisatietheater. Ook de tentoonstelling «Vluchten is van alle tijden» is vier dagen lang gratis te bezichtigen in de Openbare Bibliotheek Tweebronnen.

Wat wel erg in de smaak zal vallen, is de prijs van het spel op woensdag: de winnaar mag vijf vrienden uitnodigen voor een Irakese maaltijd die de moeder van Rosa zelf op kot komt bereiden.

Tijdens de projectweek trekken de bewoners van *Taorokende* dus met allerlei activiteiten naar buiten, maar ze willen geïnteresseerde studenten ook graag op hun eigen kot uitnodigen. Voor volgend jaar zoeken ze zelfs nog nieuwe bewoners. Iedere student die samen met kotgenoten graag tijd vrijmaakt voor elkaar en rond het thema ontwikkelingssamenwerking, is welkom. Voorkennis is niet nodig. Enthousiasme en openheid komen wel goed van pas.

Verdere informatie, zowel over Taorokende zelf als over de projectweek, vind je op <http://taorokende.studentenweb.org/> of kan je krijgen via taorokende@gmail.com

NEPALEZEN NAAR STEMBUS VOOR NIEUW PARLEMENT

“Er zullen stemmen gekocht worden”

Hoewel de inwoners van Nepal er lange tijd op moesten wachten, zullen woensdag 10 april de parlementsverkiezingen eindelijk plaatsvinden. Nadat de maoïstische ministers zich in september terugtrokken uit de interim-regering bestreden de politieke partijen elkaar op allerlei manieren en was de rust in het land ver zoek. Nu hoopt iedereen met de verkiezingen op een kentering van de situatie, maar de vraag is of dat in het voordeel of in het nadeel van de stabiliteit van het land zal zijn?

An Moerenhout

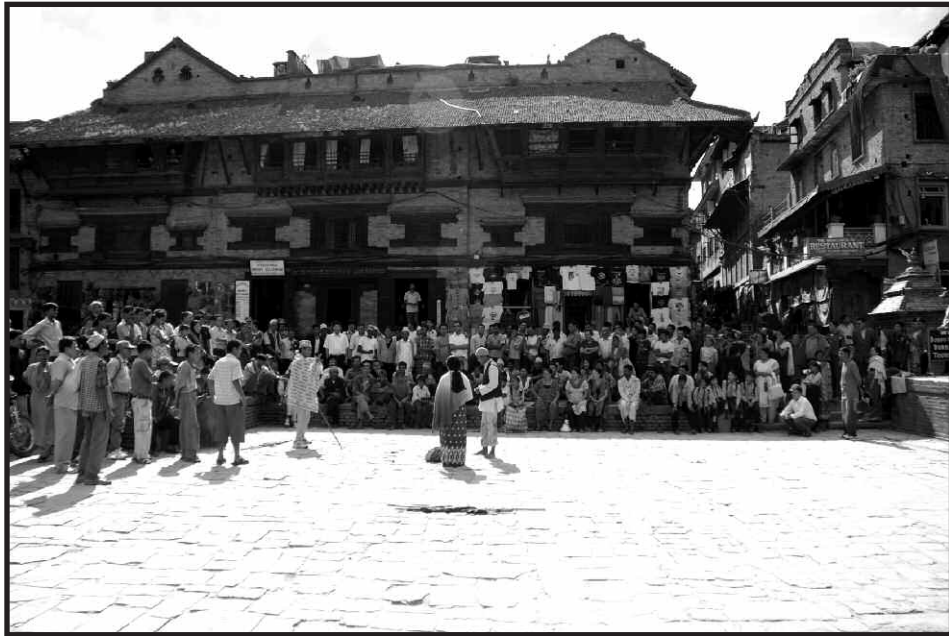
Algemene stakingen van alle diensten en voersmiddelen, blokkades van straten en toegangswegen tot het land, wachtrijen van meer dan 24 uur aan de benzinepompen en gewelddadige incidenten zijn momenteel schering en inslag in Nepal. Reden is dat de verschillende politieke partijen van het land elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Nadat de maoïsten in september de regering verlieten, verslechterde de situatie in het land drastisch. En hoewel het parlement eind december besliste om de corrupte monarchie te laten ophouden — waardoor de maoïsten opnieuw in de regering stapten — bleef de politieke en veiligheidssituatie in Nepal erg onzeker. Omdat de maoïsten aanvankelijk dreigden om de verkiezingen te dwarsbomen, werden de algemene verkiezingen van 22 november 2007 verschoven naar nu woensdag 10 april.

Iedereen hoopt dat de rust na de verkiezingen opnieuw zal terugkeren, maar volgens academicus Winne Gobyn is daar direct na de verkiezingen weinig kans toe. “Het is vooral afhankelijk van de uitslag van de verkiezingen en in hoeverre de verliezers zich bij de resultaten zullen neerleggen. Hoe dan ook zal

de periode direct na de verkiezingen vermoedelijk woelig zijn,” aldus Gobyn.

MAOÏSTEN

Wie de winnaars en verliezers zullen zijn, valt voorlopig nog af te wachten. De maoïsten verwachten dat 50 procent van de kiezers zich achter hun partij zal scharen, of dat verkondi-

“De overheid roept het volk via een toneel op om te stemmen “ (foto An Moerenhout)

gen ze in elk geval in het openbaar. In intiemere kringen zouden ze vertellen dat ze met slechts 30 procent van de stemmen verwachten te winnen, aldus een journalist ter plaatse van de Indiase krant *The Hindu*. Ook Gobyn vermoedt dat het uitgesloten is dat de maoïsten de verpletterende overwinning zullen behalen die ze zelf voorspellen. “Mijn vermoeden is dat ze de derde partij worden. Dat

is een achteruitgang op de in het vredesverdrag genegotieerde machtspositie die ze nu bekleden. Hoe groot de werkelijke aanhang van de partij is, is onmogelijk te achterhalen, maar ze is in iedere geval kleiner dan ze zelf propageert. Bovendien is haar algemene populariteit er sinds het vredesakkoord op achteruit gegaan. In districten zoals Rukum en Rolpa zullen ze naar alle waarschijnlijk-

heid de meerderheid van de stemmen wegkappen, maar in de uitgestrekte laagvlakten van de Terai aan de grens met India hebben ze sinds het einde van de oorlog heel wat invloed verloren ten voordele van partijen met ethisch georiënteerde politieke agenda’s. Ook het aanhoudende brutale gedrag van maoïstische kaders heeft heel wat latente sympathie voor de partij tenietgedaan.”

LEGER

Ondertussen wordt het hele land in gereedheid gebracht voor de verkiezingen. De internationale waarnemers van de Europese Unie zijn al ter plaatse en de nodige veiligheidsmaatregelen worden genomen. Per stembureau zullen er 7 tot 25 mensen van het veiligheidspersoneel worden ingezet, allen uitgerust met de noodzakelijke communicatieapparatuur en wapens. Het hoofd van de politie vertelt volgens de nieuwsbrief van *Nepal Nieuws* dat er in totaal 56.000 gewone politieagenten, 25.000 bewapende politiemannen en 54.000 tijdelijke agenten over het land worden verspreid om toezicht te houden. Het leger zal in de barakken blijven, maar wordt wel in staat van paraatheid gebracht.

ALCOHOL

Toch is het uit te sluiten dat de verkiezingen volledig eerlijk zullen verlopen, aldus Gobyn. “Het hangt natuurlijk af van wat je onder eerlijk verstaat, maar we moeten toch zeker en vast rekening houden met het feit dat Nepal een zeer arm land is waar 40 procent van de bevolking onder de armoedegrens leeft en amper 50 procent geletterd is. In zo’n context zullen stemmen gekocht worden en kunnen mensen makkelijk onder druk worden gezet om op de lokale machthebber te stemmen. We hoeven ons dus geen illusies te maken over de vraag of de verkiezingen eerlijk zullen verlopen, maar hopelijk blijven deze praktijken binnen de perken zodat de resultaten zowel nationaal als internationaal zullen worden aanvaard.”

In het hele land wordt de verkoop van alcohol vanaf maandag gedurende een week verboden om zo de verkiezingen zo rustig mogelijk te laten verlopen.

ALLES (BIJNA) KLAAR VOOR DE KRINGVERKIEZINGEN

De kieskoorts breekt weer los

De kringverkiezingen staan er weer aan te komen en dat brengt naar jaarlijkse gewoonte de nodige overdosis aan populistische propaganda en decadente uitspattingen met zich mee. Waar kan je nu eigenlijk precies terecht wanneer je op andermans kosten wil schranzen en hijsen? *Veto* zocht het even voor je uit.

Maud Oeyen

De spits wordt afgebeten door een vijftal kringen die deze week al hun kiesweek organiseren. Het gaat onder andere om de Psychologische Kring, waar één serieuze ploeg het zal opnemen tegen één lolploeg. Naast andere activiteiten staat er bij hen alvast een kiesquiz op het programma. Bij Eoos is er eveneens één serieuze en één lolploeg, bij Apollonia blijft het bij één opkomende ploeg. Chemika belooft geen indrukwekkende toestanden, maar des te meer *fun* voor de eigen achterban. Maar liefst drie lolploegen zullen de strijd aangaan met één serieuze ploeg. Bij Wina loopt de kiesweek van woensdagnacht tot woensdagnacht. Er is één officiële ploeg en die zal tijdens de week alle activiteiten organiseren. Iets grootser zien ze het bij Farmaceutica, waar de kiesweek veertien dagen telt. Eén serieuze ploeg neemt het op tegen een viertal lolploegen. Met name woensdag 16 april belooft bijzonder te worden: Gasthuisberg wordt volgens de traditie versierd met

springkastelen en kraampjes en dat is naar het schijnt zeer plezant.

BART KAËLL

Veel echte strijd valt er in deze eerste week niet te verwachten en die tendens lijkt zich ook de week daarna door te zetten. Babylon gaat voor het eerst in drie jaar weer een kalme kiesweek tegemoet: één serieuze ploeg en één lolploeg vechten er om de eer. “Het worden rustige tijden!” verzucht een lid van het Neutraal Comité bijna nostalgisch. Al de letterenkringen staan overigens bekend voor hun bescheiden doch uiteraard van gezelligheid overlopende kiesmarkten aan het MSI. Het programma van de Historia-kiesweek, die op hetzelfde moment plaatsvindt, is vooralsnog geheim, maar een barbecue en enige thema-avonden vallen sowieso te verwachten. Er is één serieuze ploeg; het aantal lolploegen is voorlopig onbekend. Ook Apollon organiseert zijn kiesweek in de tweede week na de paasvakantie. Er is één echte ploeg en één lolploeg, er is Bart Kaëll én er is een grenzeloos vertrouwen in de nieuwe ploeg. Bij Mercator belooft het met drie ingeschreven ploegen een spannende strijd te worden. Ook nog in de week van 14 april: Geos. Bij deze kring bestaat de enigszins afwijkende traditie om de verkiezingen van serieuze ploeg en die van lolploeg gescheiden te houden. Voor de ene serieuze ploeg die opkomt zal de overwinning dus niet bepaald als

een verrassing komen; voor de titel van leukste lolploeg wordt het spannender: er zijn nu al zo’n zes mededingers.

VERKIEZINGSSHOW

In de week van 21 april is het dan de beurt aan Politika. Zoals het er nu naar uit ziet, zullen hier één serieuze ploeg, één serieuze lolploeg (dat wil zeggen een rijke lolploeg) en enkele minder serieuze lolploegen het tegen elkaar opnemen. De serieuze ploeg zou naar analogie met vorig jaar een *viertwintigminutenloop* organiseren. VRG organiseert zijn kiesweek eveneens dan, met slechts één opkomende ploeg. De week wordt afgesloten met een barbecue van de oude en de nieuwe ploeg samen, waarop trouwens iedereen is uitgenodigd — ook Paul Severs. De kiesweek van Crimen begint op 24 april met een *kies-TD*. Er kan overigens op één ploeg worden gestemd. Helaas nog geen enkele officiële kandidaatstelling bij Alfa, waar men vurig hoopt dat er snel iets uit de lucht komt vallen. Bij Medica staan er alvast wel één echte en één lolploeg klaar. Hier blijkbaar geen geheimen in verband met het programma: op zondag is er receptie, op maandag organiseert de lolploeg een activiteit, op dinsdag is er een cantus, op woensdag een feestje en op donderdag ten slotte wordt er een heuse verkiezingsshow op poten gezet.

BARBECUE

Verkiezingen bij Katechetika zijn er in de week van 5 mei. Er komen een drietal ploegen op. Vermoedelijk zal het binnenplein van het MTC worden afgehuurd, dat zal dienen als setting voor wedstrijdjes en andere activiteiten. Op 5 en 6 mei wordt er gestemd voor de nieuwe ploeg van NFK. Het is lang geleden dat daar nog eens twee ploegen meededen en ook dit jaar lijkt het bij één ploeg te zullen blijven. Een halve week voor de stemming begint de kiesweek, er is dan elke dag wat te doen. Bij Medisoc valt de stemming op woensdag 7 mei; het aantal ploegen is vooralsnog onbekend. Er staan grappige activiteiten aan te komen en er wordt naar verluidt ook naar de Allegria gegaan. Dat is eens iets anders. Ook de Pedagogische Kring organiseert zijn kiesweek tijdens de week van 5 mei. Waarschijnlijk is er één ploeg, er wordt een barbecue georganiseerd en er is een activiteit in de fakbar op woensdag.

Als laatste is er dan nog, in de week van 15 mei, de kiesweek van LBK. Een vrij bijzonder systeem hier, waar het nieuwe presidium per functie wordt verkozen. Er moeten met andere woorden wel wat bolletjes worden gekleurd. Op maandag is er een verkiezingscantus, de dag daarop is het karaoke en op woensdag is er een ludieke show waar iedereen zich voorstelt.

“Het is vooral een leerschool geweest”

Easylife is het project van vijf gemotiveerde studenten Bedrijfskunde- en management. Het fungeert tevens als hun eindwerk. Handig inspeland op de noden van de drukke mens heden ten dage, kan je bij hen terecht met je strijk. Een aanbod aan bioproducten moet je prestatie op de werkvloer optimaliseren.

Els Dehaen

Veto: Waarom de keuze voor deze twee uiteenlopende diensten?

Liselotte Van Halewyck: «Toen we de opdracht kregen een project op te starten (*gekend als het Small Business Project, red.*), hebben we verschillende mogelijkheden overlopen. We wilden vooral dat het project echt aansloeg. Zo zijn we uitgekomen bij de moeilijkheid van de moderne mens om werk en leven te combineren. Het leefbaarder maken voor de werknemer, komt niet alleen hemzelf maar ook het bedrijf ten goede.»

«We hebben wel nog aan andere diensten gedacht. Zo hadden we eerst het idee voor een mobiele carwash, maar dit mocht niet van de milieudienst. Daarna dachten we aan een kinderopvang, maar daar bleek je een diploma voor nodig te hebben. Het was belangrijk dat we voor ons project geen kwalificaties nodig hadden (*lacht*) »

Veto: Denken jullie aan uitbreiding?

Van Halewyck: «We hebben nog gedacht aan massagenamiddagen, om werknemers te ontspannen, maar waarschijnlijk houden we het

Veto: Hoeveel tijd besteden jullie op een gemiddelde week aan dit project?

Van Halewyck: «We hebben drie dagen per week om er voltijds aan te werken. De andere

(persfoto)

hierbij. Momenteel hebben we een gebrek aan tijd, er kruipt echt erg veel tijd in reclame.»

dagen hebben we les. Wat niet wil zeggen dat we er op die dagen niet mee bezig zijn. Het is

redelijk intensief. Al is dat natuurlijk relatief: de ene week ben je de hele week in de weer, de andere niet.»

Veto: Is dit een tijdelijk project?

Van Halewyck: «Ja. We zijn eind vorig jaar begonnen en het project loopt af in mei. Maar we hopen dat de bedrijven waar we mee samenwerken, ons werk zullen verderzetten. We geven dan gewoon ons klantenbestand door. Zelf zijn we dan niet echt meer nodig. Want wij doen vooral het management, en niet de diensten zelf.»

Veto: Jullie bieden ook werk aan laaggeschoolden.

Waarom hebben jullie hier specifiek voor gekozen?

Van Halewyck: «Voor het strijkatelier werken wij samen met het Landelijk Dienstencoöperatief, een organisatie voor laaggeschoolde vrouwen. Zo kunnen we werk bieden aan een doelgroep die anders nauwelijks of moeilijk aan werk geraakt. Dat voelt wel goed aan.»

Veto: Hoe kijken jullie terug op dit project? Wil er iemand van jullie hierin verder?

Van Halewyck: «We kijken er zeer positief op terug, het project loopt vlot en we hebben er veel uit geleerd. We moesten echt van nul beginnen, ik wist bijvoorbeeld van tevoren echt niet dat het zoveel werk was. Toch gaat niemand van ons hierin verder, het is vooral een leerschool geweest, maar nu is het genoeg geweest (*lacht*)»

Meer info op <http://www.easylife-online.be>

DE XII WERKEN VAN VETO (10): VERKLEEDPARTIJ

Bedelen voor Reebok Pumps

Vergeet Herakles en Rob Vanoudenhoven: het zijn de Twaalf Werken van Veto die geschiedenis zullen schrijven. Voor het tiende werk verliezen we al onze gène: we kuieren een namiddag in onvertrouwde klederdracht doorheen de Leuvense binnenstad.

Ken Lambeets & Ward Neyrinck

Voor dit speciale gebeuren laten wij ons opmaken door een bevallige fotografe: zij bezit een grote koffer vol kostuums waarvan men zich zou kunnen afvragen hoe die in haar bezit zijn gekomen. Een halfuur gepeins en dito verkleedwerk later trekken wij als heidense Jezus en charmante boer de stad in, met als dolkomische attributen een reusachtige eenogige knuffelbeer en William Vance, de stoerste kartonnen pop ter wereld.

De eerste halte van onze queeste is de Oude Markt. Om te wennen aan onze nieuwe look, consumeren we ter plaatse een appetijtelijk ijsje. Kennelijk krijgt men in de ijsjeszaak wel vaker *vrijgezellenavondtoestanden* over de vloer: wij worden behandeld als doodnormale klanten. Maar genoeg getreuzeld, op naar het echte werk.

TECKTONIK

Op de Grote Markt is het opmerkelijk drukker: het is paasvakantie en de jeugd pleegt dan in troepen samen te scholen om snoep te stelen van de plaatselijke ambtslieden, of handtassen van mistroostige dames met anciënniteit. Wij begeven ons naar het boompje dat zich recht tegenover de trappen van het imposante stadhuis bevindt. Aldaar bevalt ons het idee om een bedeltocht te starten: wij zien er vermoedelijk toch als halve schooiers uit, en misschien doneren de mensen wel wat kleingeld ten behoeve van ons armzalig gelaat. We verdienen het, maar wij verdienen niets: niemand is geneigd een bijdrage te leveren voor het goede doel. Misschien volstaat het dat benefiet te specificeren.

‘Voor schoenen’ siert thans een enveloppenrand. Het toeval wil dat de boer niet geschoeid is: aan geloofwaardigheid geen gebrek. Het streefdoel is 110 euro verzamelen: voor die ronde prijs koop je tegenwoordig Reebok Pumps, de *tecktonikschoen* — mét knopje om de wand op te pompen — waarmee je de *tektoniek* dansen kan als een ware wildeman. De blikken die ons bereiken, plaatsen wij tussen gemoedelijke glimlachen, volledige neutraliteit en zeer afkeurende donder-

(foto Christine Laureys)

bliksems. Deze laatste zijn niet in het minst afkomstig van mensen die zelf de stoeprand wel eens als zitplaats aanwenden. Als we niet oppassen, ontvangen wij alras een *dzoef op ons muile*. Daarenboven houdt onze vriend, de politie, van ver een oogje in het zeil — Jezus draagt een geladen wapen. Nog één keer veranderen we van strategie: ‘schoenen’ wordt vervangen door ‘alcohol’. Evenmin succes. We smeren hem naar de Diestsestraat.

Ginder loopt nu het spitsuur van het kapitalisme. Zonder overdrijven: honderden mensen lopen winkel in, winkel uit. Twee onder hen onderscheiden zich van de rest. Zij hebben een missie, maar weten zelf nog niet goed dewelke. Tot zij plots een bordje ontdekken op het etalageraam van een juwelierszaak: ‘shopmanager gevraagd’. Dat treft, de barmhartige boer heeft net genoeg van het plattelandsleven en een job in de commercie moet wel veel opbrengen. Een spontane solli-

veel bekijks van nieuwsgierigen: vooral de kleine kindjes houden wel van verklede lieden, zo blijkt. Wat ook blijkt, is dat het nogal fris is om in slippers rond te lopen. Dat euvel wordt gelukkig gauw verholpen door de ijskoude voeten even onder de warme blazers van deze of gene winkelingang te houden. Het bakkersstandbeeld staat er maar wat eenzaam en verlaten bij. We besluiten de arme rakker in de armen te sluiten. Dat charmeert de lokale scouts die momenteel late paaseieren verkopen om hun kas te spijsen. Wij slaan een korte babbel, om dan een bezoek te brengen aan de *Innovation*.

BRAND

En kijk, wat een geluk: geen brand vandaag. Zodoende marcheren wij vrolijk doorheen de rayons. Jezus vindt alras een nieuwe riem en *Crocs*, een soortement moderne klompen, weten de boer best te bekoren. Daarop nemen we de roltrap tot helemaal boven, want zo zei ooit een hele grote “ook de roltrap is een lift naar de hemel”.

Onderweg naar het park poseren wij hier en daar op een verlaten sokkel; de vaste bewoner maakt vast een reis rond de wereld. Beelden van een executie respectievelijk een obscene knuffelscène worden vereeuwigd, net als het ledigen van de bierkelk met behulp van een rietje in een café waar de televisie toont dat Mark Cavendish de tweede rit in de Driedaagse van De Panne afgetekend wint. Het is vakantie, er zit een sfeertje in de lucht van *iedereen is tevreden* en stadsparkspelen bevestigen onze gevoelens voor elkaar. Zo brengen we een eind aan het tiende werk, dat, eerlijk is eerlijk, een aangenaam karwei bleek.

KINDJES

In de Diestsestraat heeft het olijke duo

STUDENTEN IN PEKING EXPRESS

“Studenten herkennen ons overal”

De enthousiaste tweeling Dieter en Steven Vanonckelen (22) vloog als eerste uit de race van Peking Express. Met tranen in de ogen nam het duo afscheid van *De Revolutieroute*, die hen precies niet veel geluk gunde. Toch zijn ze helemaal niet rouwig om hun deelname: “Het was een onvergetelijke ervaring,” aldus Dieter.

Tatiana De Wée

Veto: Jullie lagen erg snel uit de race. Nochtans dachten veel kijkers dat jullie het ver zouden schoppen. Waar liep het fout?

Dieter Vanonckelen: «Hij is de kaart kwijtgespeeld! (wijst lachend naar Steven)»

Steven Vanonckelen: «Dat is inderdaad zo. (Ze moesten doorheen Mexico-city op zoek naar voorwerpen met een sleutel die samen naar een kunstwerk verwezen; de sleutel diende om een ketting los te maken waar vier taxi's aan vast zaten, red.) We waren de kaart kwijtgespeeld waar de locatie van het voorwerp met de cruciale sleutel op stond. Zo kwamen we dus in de moeilijkheden.»

Dieter: «Maar je geluk hangt van veel factoren af, hoor. Welke auto je inspringt, wie je tegenkomt of in welke richting je loopt om een lift te versieren: dat speelt allemaal mee. Het liften verliep erg vlot, maar de andere kandidaten hadden toch net iets meer geluk. Zij konden rechtstreekse liften versieren of pushen automobilisten om hen nog een halve dag mee te nemen naar de volgende eindbestemming.»

«We hadden toch graag de finale gehaald. Veel mensen begrijpen niet waarom we

zo snel uit de race gekegeld werden. Zelf hadden we onze kansen hoger ingeschat: we zijn jong, enthousiast, sportief, sociaal en ik

(foto Christine Laureys)

kan zelfs een mondje Spaans. Dan is het wel pijnlijk om zo snel af te vallen.»

Steven: «Misschien hadden we meer geluk bij fysieke testen. Met twee jongens haal je volgens mij meer voordeel uit zulke proeven.»

Veto: Wat vonden jullie het zwaarste tijdens de race?

Steven: «De vermoeidheid. 's Avonds krijg je echt een 'klop' en dan moet je nog een plaats zoeken om te overnachten. De ene keer slie-

pen we bij een familie, de andere keer deden we een nachtje door.»

Dieter: «De race is ook heel intens. Soms ben je euforisch en geloof je oprecht in een overwinning. Maar dat slaat snel om wanneer een ander koppel je met de auto voorbijsteekt. Op zulke momenten was de ontgoocheling erg groot. Zo'n reis brengt veel gevoelens naar boven.»

Steven: «Maar we hebben er wel echt van genoten en ons geamuseerd.»

Dieter: «Toch komen we op tv rustiger over dan we waren. Er liepen constant een reporter en een cameraman bij ons. Soms vroegen ze om niet te lopen of probeerden ze ons in te tomen. Je zat aan hen vast doordat ze de hele tijd bij je moesten zijn. Er was zelfs een busje achter ons dat de hele tijd volgde.»

Steven: «Toch leek het voor de crew juist het zwaarste; die mocht ons niet ophouden. Als de reporter bijvoorbeeld naar toilet moest en wij hadden juist een lift, moest hij maar wachten. Wanneer de avond viel, gingen wij uitgeteld iets drinken of kropen we in ons bed. Zij moesten op dat moment nog interviews doen en 's morgens waren zij als eerst uit de veren om ons onmiddellijk te filmen. Zelfs eten was moeilijk. Bij de auto propten ze snel mueslibars of iets dergelijks binnen.»

BEELDMATERIAAL

Veto: Er zijn in het verleden veel geruchten geweest over manipulatie van het programma. Zo zouden sommige 'interessante' koppels liften krijgen die geregeld zijn door de producent of de crew.

Steven: «Je hoort natuurlijk veel verhalen. Vorige aflevering bijvoorbeeld gaven Wendy en Bruno (een van de koppels in Peking Express,

red.) het op, maar dat klopt niet. Ze mocht op doktersadvies niet meer verder, maar dat verzwijgen de programmamakers.»

Dieter: «Sommige mensen schilderen Wendy nu af als 'de mollige die niet goed kan stappen', wat jammer is. Ze had echt pijn.»

Steven: «Je merkt ook dat de producers interessant beeldmateriaal nodig hebben. Toen ik bijvoorbeeld het kaartje had verloren, waren we daar vrij gefrustreerd en lastig om. Op dat moment begon die reporter ons natuurlijk tegen elkaar uit te spelen. Waarschijnlijk hoopte hij dat we ruzie gingen maken. Rustig blijven is dan de boodschap.»

FAVORIETEN

Veto: Hoe reageerde het thuisfront?

Dieter: «Niemand geloofde dat we waren afgevallen. Zelfs onze pa had het lastig. Die hakte dan een paar bomen om uit frustratie. Veel koppels zagen ons als dé grote concurrenten en dachten dat wij eerste of tweede gingen eindigen. Zelfs de crew leefde met ons mee. Ze hadden ons graag langer in het programma gezien — ook zij hebben hun favorieten.»

Steven: «Het verbaast mij trouwens hoeveel studenten op de hoogte zijn over onze deelname aan Peking Express. Overal herkennen studenten ons: in de Alma, in de Fnac, 's nachts in de fakbars.»

Dieter: «We krijgen ook fanmail van meisjes of ontvangen vreemde berichten van mensen die we niet kennen.»

GIRLS IN HAWAII BLIJVEN LIEVER IN DE ARDENNEN

“Wij zijn heel verlegen in Amerika”

Tropische groepsnamen komen vaak uit koude streken, en omgekeerd. Zo komt 'I'm from Barcelona' uit noordelijk Zweden. 'Architecture in Helsinki' dan weer van down under. 'Girls In Hawaii' volgt de trend — ze komen uit Wallonië. Er zijn nog zekerheden in dit leven.

Nathalie Hoes & Christoph Meeussen

Aan de andere kant van de taalgrens moeten ze niet meer voorgesteld worden. Ook Vlaanderen lijkt meer en meer te vallen voor hun dromerige melodieën die doen denken aan Granddaddy en Sparklehorse. Hun melancholische muziek is de perfecte soundtrack bij een druilerige herfstdag. Dat ze live ook kunnen rocken, bewezen ze vorige week nog op BruStuPuntUit. Met twee paar broers en drie Brusselse studiemakkers in de rangen speelt de zevenkoppige band in eerste klasse. Gelukkig stelt de Belgische muziek meer voor dan het voetbal. Gitarist en toetsenist Christophe Léonard geeft tekst en uitleg bij hun 'moeilijke tweede'.

SCHRIK

Veto: 'Plan your escape' doet complexer en geïntroducteerd aan dan jullie debuut.

Christophe Léonard: «Dat klopt, 'From here to there' bevatte nog veel demoversies. Met dat album hebben we tot in 2005 getourd. We hebben intensief over onze muziek nagedacht en daardoor zijn we deze keer minder naïef te werk gegaan. Zo hebben we nu Jean Lamoot onder de arm genomen, een producer vooral bekend in Frankrijk van zijn samenwerking met Noir Désir en Alain Bashung. De muziek is in verschillende verlaten huizen in de Ardense bossen opgenomen. Door in the middle

of nowhere te gaan opnemen, proberen we onze nummers een bepaalde sfeer mee te geven. Ik denk ook dat we schrik hebben gekregen van studio's, de vorige keer duurde het heel erg lang.»

Veto: Jullie namen de nummers ook echt apart op?

Léonard: «Ja, de regie zat op een plek, en alle instrumenten stonden ook ergens anders. De drummer zat bijvoorbeeld op zolder, terwijl de gitarist in de kelder stond. Bijna een soort labyrint (lacht)»

Veto: Hebben jullie de nummers ook daar geschreven?

Léonard: «Meestal waren ze zo goed als klaar en moest er ter plekke enkel nog maar gearrangeerd worden. De meeste nummers worden op voorhand geschreven door Antoine en Lionel. 'Fields of Gold' is een uitzondering en kwam vooral in het huis tot stand. Lio kwam enkel met stem en gitaar af, iedereen heeft dan een beetje aan dat nummer gewerkt en kwam naar de regie om zijn mening te zeggen.»

Veto: Hebben jullie iets met landschappen en 'onderweg zijn'?

Léonard: «Dat eerste heeft wellicht te maken met ons stadsleven. We wonen in de rand van Brussel, soms lijkt het alsof we weg willen naar rustigere oorden. Dat we zovél met landschappen bezig zijn, komt wellicht door Olivier. Hij zorgt voor de foto's op de hoezen en ook voor de filmpjes die getoond worden tijdens de optredens. We beschouwen hem als een volwaardig lid van de band. Hij heeft fotografie gestudeerd en dat heeft zijn invloed gehad.»

«Dat onderweg zijn heeft ook met de filmpjes te maken. We hebben met Girls In Hawaii nog niet bewust een videoclip opgenomen. Het zijn gewoon filmpjes van voor en na optredens, die we dan aan elkaar plakten. Voor onze nieuwe single 'this farm will end up in fire'

zijn we wel meer doordacht te werk gegaan.»

Veto: De muziek ademt een melancholische sfeer uit. Komt dat voort uit tristesse?

Léonard: «Het is zeker geen gevoel dat we constant hebben, maar als we teksten aan het schrijven zijn, durft er misschien soms wel eens zo'n gevoel naar boven komen.»

deren, maar dat kan alleen maar een goede zaak zijn.»

Veto: Jullie speelden al veel in Frankrijk. Is het als Waalse groep gemakkelijk om daar door te breken?

Léonard: «Vreemd genoeg is het gemakkelijk voor ons omdat we in het Engels zingen. In Frankrijk leeft de idee dat ze weinig goede groepen hebben en blijkbaar vinden ze Belgi-

(persfoto)

STIGMA

Veto: In de Vlaamse pers worden jullie stevast geïntroduceerd als Waalse groep in Vlaanderen. Wordt dat geen stigma?

Léonard: «Dat maakt ons eigenlijk niets uit. Moesten we er constant iets van gaan zeggen, dan is dat gewoon tijd- en energieverlies. Wij willen gewoon spelen. Misschien krijgen we door die artikels wel meer aandacht in Vlaan-

sche groepen als dEUS en Soulwax geweldig. Fransen zijn echt niet zo chauvinistisch als men denkt.»

Girls In Hawaii stelt 'Plan Your Escape' voor op zaterdag 12 april in Het Depot. De support-act is Thou.

veto foto

van 7 april t/m 4 mei 2008 op verschillende locaties in Leuven en Heverlee • www.veto.be/foto

12 mooie locaties.

12 sterke beelden.

12 originele verhalen.

Dat zijn de ingrediënten van Veto Foto, een fototentoonstelling in openlucht.

De locaties in Leuven en Heverlee hebben elk een symbolische betekenis in de studentikoze en

universitaire wereld. De beelden werden gekozen uit het bijna vijfendertig jaar oude fotoarchief van Veto.

De verhalen vertellen de fotografen zelf. Ze staan verzameld op de website www.veto.be/foto, maar ook in deze katern.

Uit het uitgebreide fotoarchief van Veto werden twaalf journalistiek en esthetisch interessante beelden geselecteerd. Deze werden vergroot zodat ze eindelijk te bekijken zijn op het formaat dat ze verdienen. Er werd rechtstreeks geselecteerd uit alle verschenen uitgaven. De gekozen foto's werden vervolgens in hun originele vorm opgesnord. Alle fotografen van de geselecteerde beelden schreven eveneens een korte reflectie bij hun geschoten beeld.

Op de foto's is onder andere de blokkade van de stoet der togati in 1986, de jongerenbetoging tegen racisme in

1993 en een bezinnende Guido Belcanto te zien. Daarnaast komen onder meer ondersteunende beelden bij artikels over krakers, de 24-uren loop, een koninklijk bezoek, een treinstaking en verraad aan voormalig rector Oosterlinck aan bod.

De sportieveling kan via de plattegrond in deze katern de route afstappen of -fietsen. We starten bij de wekelijkse aankomstplaats voor vele studenten – het station – en eindigen bij het Arenbergkasteel in Heverlee. Maar Veto Foto mikt ook op de toevallige passant.

Ivan Put

persfotograaf De Standaard,
De Tijd en Brussel Deze Week

5

1998 -- "Het academiejaar is geopend. Officieel. En dan? mijn tas is zwaar. Het is ver van het station tot hier. Zo zwaar. Nu nog tot aan mijn kot. Eten in de diepvriezer stoppen. Dan een terraske misschien?"

Donkere kamer

Van jaargang 18 tot en met jaargang 21, vier jaar ben ik fotograaf/fotoredacteur, zeg maar chef-doka geweest bij Veto. Want Veto had toen nog een doka. Digitale camera's moesten nog uitgevonden worden, scanners bestonden nog maar amper maar niet in de 's Meiersstraat. De meeste Veto-fotografen werkten zoals ik nog niet eens met autofocus. Het was een kwestie van zuinig filmpke oprollen van de 30 meter bulkfilm die Veto kocht. Zuinig foto's maken.

In het pikdonker de film op de patternspoel draaien en in de ontwikkeltank steken. Een verdieping hoger in de badkamer

een emmer warm water halen. Daarmee de maatbeker ontwikkelaar *au bain marie* op 24° C brengen. Twaalf minuten ontwikkelen, één minuut stopbad, tien minuten fixeër, dan nog een keer of zes spoelen, kortom zes sigaretten later kon je zenuwachtig de natte film van de spoel halen en, meestal, opgelucht adem halen. Er stonden negatieven op de film! Het eerste gedeelte was toch al gelukt.

Op zondagavond drukten we de foto's af, dan wisten de lay-outers wat ze nodig hadden (nadat wij hen dat verteld hadden). Eerst een contactafdruk maken, discussiëren boven de loep. Foto kiezen, de vergroter instellen, proefstrook maken. In het rode licht drie bakjes, ontwikkelaar, azijn en fixeër pas-

seren, wit licht mag terug aan. Discussiëren over de belichting. Afdruk maken, discussiëren over het contrast. Nieuwe afdruk maken met hoger contrastfilter, de lucht wat doordrukken, rechts wat tegenhouden, en ja we zijn er. De foto kan naar de spoelbak en de droogkast. Tijd voor de volgende. Een zondagnacht in de doka van Veto was tien sigaretten, vijf Palmkes, twintig discussies, waarvan drie bitsig, één pak frieten, pijn aan de ogen, maar tegen het ochtendgloren kleeft de lay-out op de lichtbakken vol foto's.

Naar men mij op school vertelde had ik les op maandagochtend. Maar die vier jaar dat ik bij Veto zat heb ik niet één keer op maandagochtend in de les gezeten. Ach waa-

rom zou ik ook? Bij Veto heb ik veel meer van fotografie geleerd dan op de fotoschool.

Ondertussen werk ik op de fotoredactie van *De Standaard*, waar al jaren geen donkere kamer meer is. Alles is digitaal, alles moet snel en efficiënt en automatisch. Maar is dat ook beter? Ja, zeer beslist! U zult mij niet betrappen op vroeger-was-het-allemal-beter. De analoge fotografie was omslachtig, milieu onvriendelijk en tijdrovend. Ik mis de doka niet! Ik mis alleen een teletijdmachine om zo één zondagavond teruggeflitst te worden en met de oude makkers bij het rode licht de mengeling van azijn, fixeër en nicotine op te snuiven in de doka aan de 's Meiersstraat.

Karel De Weerd, Veto-fotograaf 1991-1995

Met de steun van:

veto

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

PROVINCIE VLAAMS

BRABANT

Veto Foto, een fototentoonstelling in openlucht

Christophe Ketels Compagnie Gagarine

1

2005 -- België staakt. Leuven staakt. Honderden studenten zitten vast waardoor vaders en moeders verplicht zijn om via mistige wegen hun zoon- of dochterlief te

repatriëren. Bussen met bezwete ramen evacueren mensen uit de binnenstad. Irriterende situaties maar wel leuke foto's. Alles heeft twee kanten.

Peter Dhondt Persfotograaf Brussel Deze Week

4

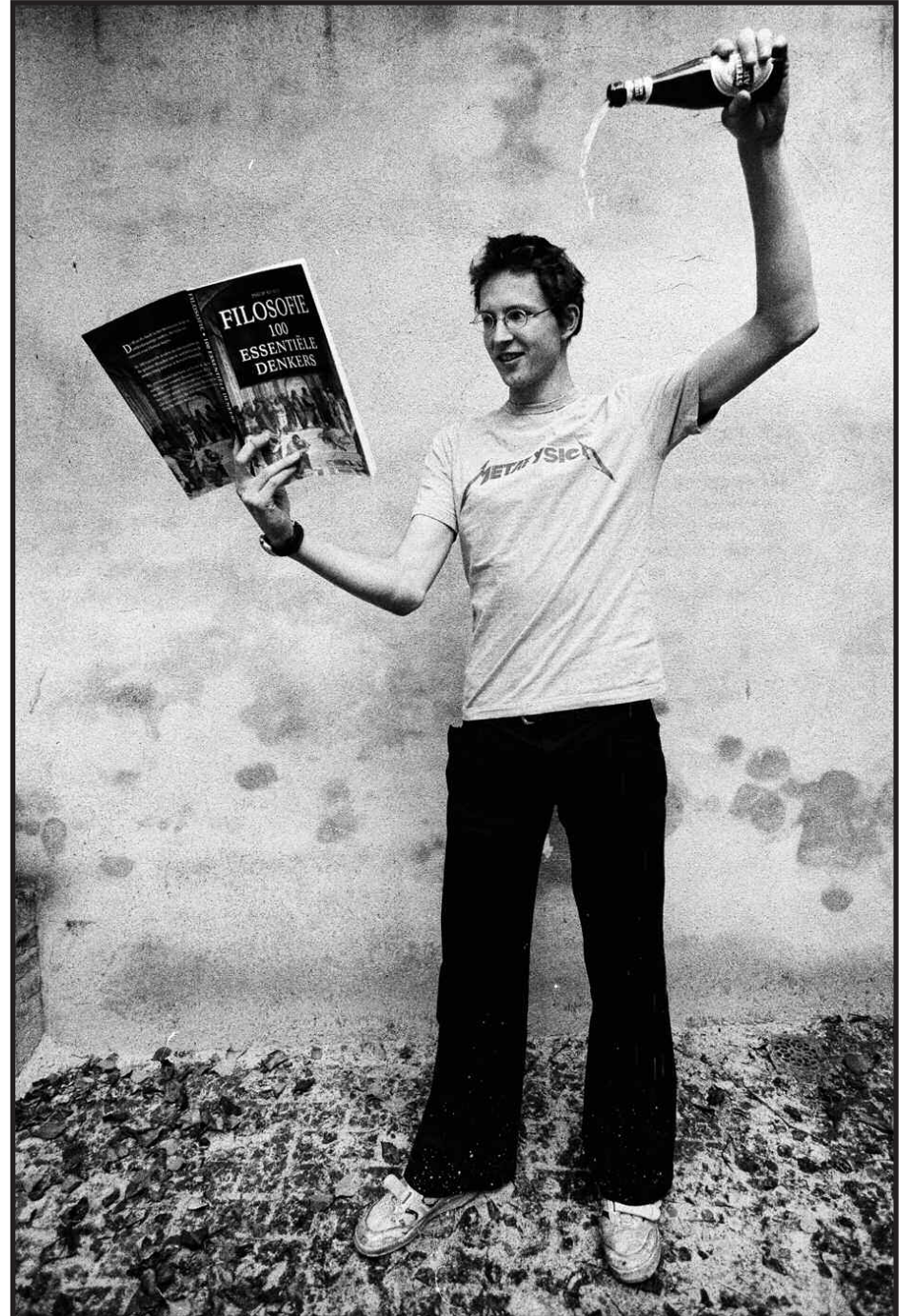
1995 -- De politie hield de krakers al enkele dagen in de gaten en kon ieder moment binnenvallen. De krakers waren nerveus en doodsbenuwd herkend te worden op de foto. Het kostte heel wat wachten voor de deur en overhalend gepraat door de deur heen vooraleer ik de foto kon nemen, maar uiteindelijk stak die ene kraker dan toch zijn hoofd tussen de deur. En dan snel - klik - een foto nemen. Het protest had iets hartverwarmend; zoveel ideeën om de wereld te veranderen.

Dieter Telemans Freelance fotograaf

3

1995 -- "Deze foto werd gemaakt voor de affiche van een fuif bij het twintigjarige bestaan van Veto. Dieter Telemans sleurde mij en een afgedankte toilet-pot mee naar een weiland in de buurt van Leuven. Dat moet zo halverwege februari geweest zijn. Koud dus. Blijkbaar had Dieter ook al op voorhand gezocht naar een geschikte wei,

waar hij de reflectie van de Veto-lezer in het water kon vangen. Probleem was alleen dat de koeien niet bleven staan. En vooral, dat hij de weerspiegeling niet juist kreeg. Na een kwartier proberen stond hij uiteindelijk met blote voeten tot aan zijn knieën in het water om zijn foto perfect te krijgen. Straffe gast," *Kris Jacobs, De Morgen*

Pieter Baert Strategic planner Duval Guillaume & Freelance fotograaf

2

2000 -- Presessenexcessen. Veto's wekelijkse afspraak met een preses. Voor fotografen veeleer een routineopdracht, waar variatie zeker op z'n plaats is. Voor de preses van de Nieuw Filosofische Kring – mooi in t-shirt

waarop 'metafysica' in het Metallica-logo gedrukt staat – wilde ik een parodie op Fonske of voluit: Fons Sapientiae. Dat betekent 'bron der wijsheid'. Met het boek in de ene hand, en een pintje in de ander.

Peter Vermeiren

Senior Researcher on Global Health Initiative in Africa, Instituut voor Tropische Geneeskunde Antwerpen

6

1986 -- In de herfst en winter van 1986 zorgden de gevolgen van het Sint-Anna akkoord van de regering Martens, met name hogere inschrijvingsgelden en minder geld voor onderzoek, voor bijzonder hevig studentenprotest. Betogingen, sit-ins, traan-gas en waterkanonnen bepaalden de sfeer en dat was toch al eventjes geleden. Het begon nochtans vredig met het plaatsen van deze hindernis, symbolische hogere drempels, bij de opening van het academiejaar. Toen konden rector Dillemans en zijn

collega's er nog om lachen en hielden ze zelfs de agenten tegen die de drempels wilden verwijderen. Een paar maanden later was de toon een stuk minder aangenaam. De verhouding met de studentenraad verzuurde en *Veto* kreeg van de rector hoogstpersoonlijk het koos-naampje "nestbevuilers" aangemeten. "Off the record" weliswaar. Meer had de redactie niet nodig om er extra stevig tegenaan te gaan in de teksten voor de rest van het jaar. En nog lang daarna.

Pieter van der Aa

Docent digitale fotografie CVO Leuven-Landen

7

1999 -- Er ligt vlees in de koelkast. Net zoals foto's in de glossy's is de mens gereduceerd tot consumptiegoed. Het lichaam is vlees geworden. Zoals het vlees dat we in de supermarkt kopen is zijn oorsprong

verhuld. Het contrast tussen de strakke lijnen van de koelkast en de rondingen van het lichaam weerspiegelen het contrast tussen wit en zwart.

Johan Coart

SAP HR analist KBC & Fotograaf

9

1999 -- Het leuke aan reportagefotografie is dat je nooit op voorhand precies weet wat je gaat fotograferen, noch in welke omstandigheden. Die avond was het wachten geblazen op de parking van de Faculty Club, waar rector Oosterlinck & co aan het genieten waren van een heerlijke maaltijd. De gelegenheid voor de Sociale Raad om haar punt duidelijk te maken over de ge-

plande prijsstijgingen voor de Alma. Met veel gedruis vielen we binnen. Plots schaarden twee dames zich recht naar de rector, om hem de 'judaskus' der verraad te geven. Fotografisch geen hoogstaande foto; wel het juiste moment met de juiste mensen op de juiste plaats. En daar draait reportagefotografie nu misschien net om.

Karel De Weerd

Fotoredacteur De Standaard

8

1993 -- De opkomst van het Vlaams Blok zorgde voor een grote opmars tegen racisme en voor gelijkheid, ook in Leuven. De opkomst van studenten op de betoging was maar magertjes,

scholieren waren er des te meer. Zelfs al moesten ze daarvoor over schoolmuren klimmen om anderen naar buiten te krijgen. Het was woelig, maar niet vijandig. Net écht.

Veto Foto, een fototentoonstelling in openlucht

Steven Van den Eede Wetenschappelijk medewerker Universiteit Antwerpen

10

1999 -- 24-urenloop. De vroege ochtend. Het heeft altijd iets surrealistisch. Terwijl de verschillende kraampjes terug tot leven komen, kringen haast om lopers smeken en

luide muziek door de luidsprekers gejaagd wordt, lag deze jongen uitgeteld (?) te slapen. Een momentopname, gewoon aangelegd en getrokken.

Jelle Goossens Communicatiemedewerker Vredeseilanden

12

2006 -- De koning bezoekt IMEC. Enkel geaccrediteerde journalisten toegelaten, maar voor de gelegenheid ook Veto. De protocolmeester werkt zich in het zweet om met behulp van denkbeeldige lijnen de persmeute op een veilige afstand te houden. Wanneer de koning vanachter een glazen

wand de stofvrije kamer inspecteert, wachten de fotografen op 20 meter afstand. Voor de professionele collega's het signaal om de telens op te vijzen. Bij gebrek daaraan, richt ik mijn beperkt geschut op de man die onder koninklijk toezicht zijn werk probeert te doen.

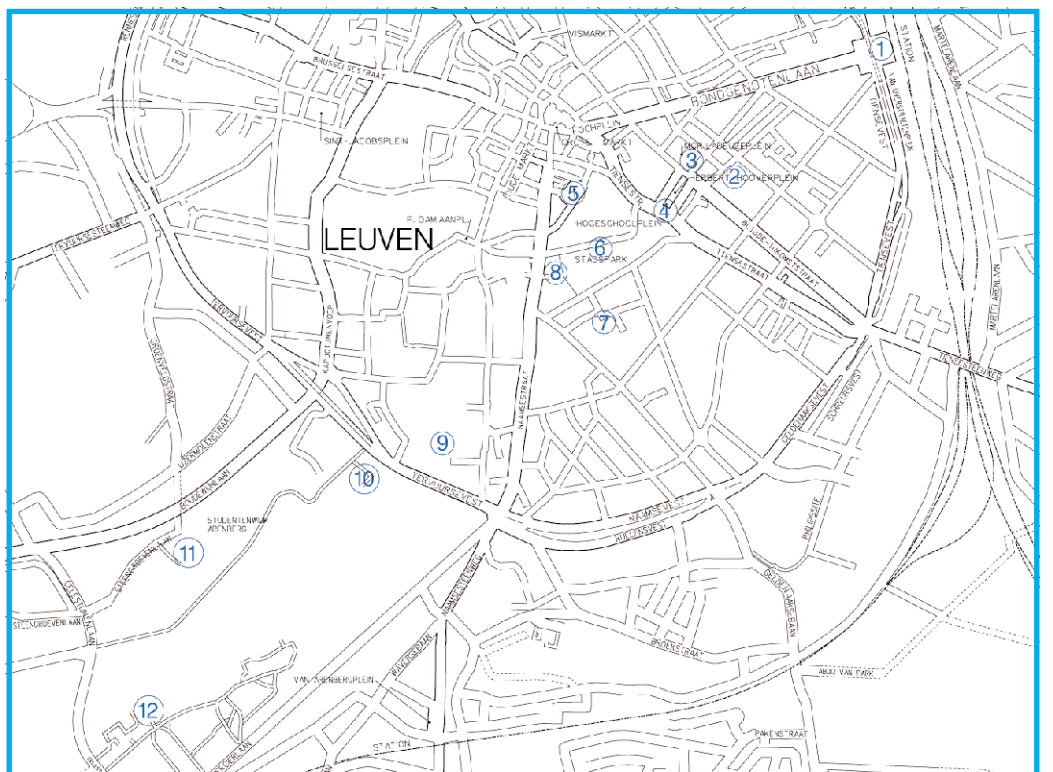

David Maesen Fotograaf

11

2006 -- Guido Belcanto gaf samen met Bram Vermeulen een concert. Veto kreeg een interview vlak na het optreden. De interviewer stelde een vraag over religie, zodat het kruisteken aan de muur prima in het foto-

grafisch kader paste. Het moment rust tussen twee zinnen in. Guido denkt even na over een antwoord. Met de ogen gesloten. Hij lijkt ons vergeten te zijn, helemaal alleen. Zo in gedachten verzonken.

1. Martelarenplein
2. Erasmushuis, Erasmusplein
3. Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein
4. Stadspark, Tiensestraat
5. Pauscollege, Hogeschoolplein
6. Stadspark, De Beriotstraat

7. Alma 2, Van Evenstraat
8. Atrechtcollege, Naamsestraat
9. Faculty Club, Groot-Begijnhof
10. Gymnasium Sportkot, Heverlee
11. Alma 3, Steengroevenlaan, Heverlee
12. Arenbergkasteel, Heverlee

Colofon

Veto Foto is een project van het studentenweekblad Veto in een organisatie van Dido vzw.

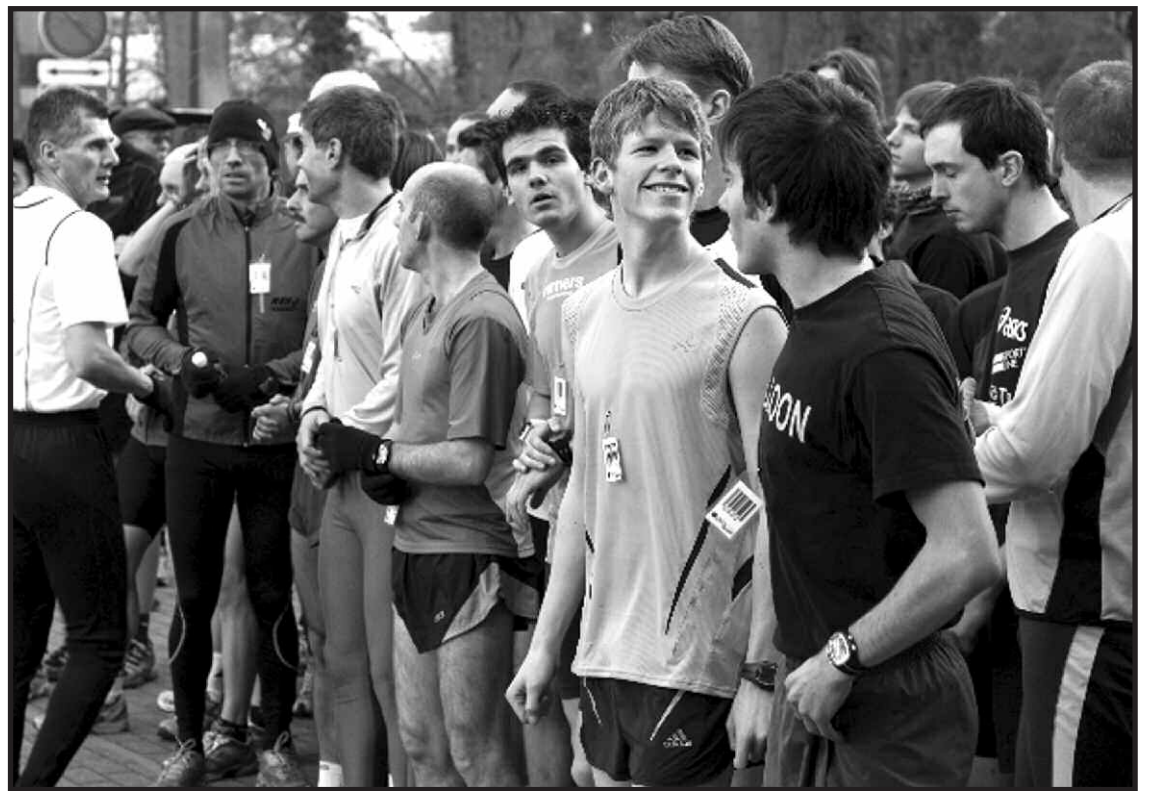
Medewerkers: Robin Broos, Nathalie Hoes, Simon Horsten, Ken Lambeets, Christine Laureys, An Moerenhout, Ide Smets, Tom Van Breussegeem, Nele Van Doninck, Kris Vanelderden, Gijs Van Gassen, Bram Vanoirbeek en Alexander Vrijhof.

Foto's: Pieter Baert, Johan Coart, Karel De Weerd, Peter Dhondt, Jelle Goossens, Christophe Ketels, David Maesen,

Ivan Put, Dieter Telemans, Steven Van den Eede, Pieter Van der Aa en Peter Vermeiren.

Met dank aan: Jan Baetens, Pia Brys, Mart Buekers, Stef De Ridder, Tatiana De Wée, Steven Dusoleil, Maarten Goethals, Kris Jacobs, Kristien Jacobs, Ria Levecke, Stefaan Standaert, Kaat Timmerman, Johan Theunissen, Hans Vanden Abeele, Patrick Van den Bosch, Denise Vandevooort, Martine Verbist, Annie Wolput, 't Prieeltje en de burens van Alex (sorry for da noise).

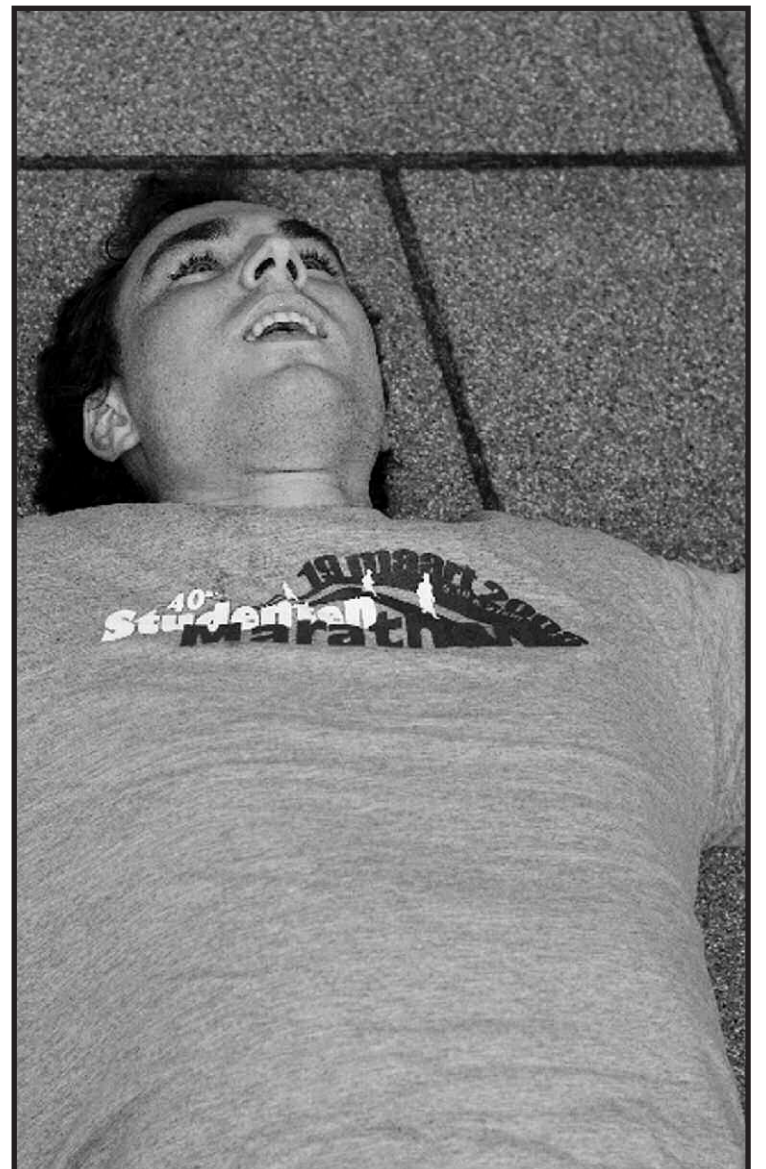
Met de steun van: Commissie Cultuur K.U.Leuven, Stad Leuven en Provincie Vlaams-Brabant.

Studentenmarathon

door

Christine Laureys

INTERFACULTAIR THEATERFESTIVAL: POLITIKA

Een spuitende champagnefles

Zijn mannen de duivel? In *D.*, het schitterende theaterstuk dat studentenkring Politika dit jaar bracht, was dat in elk geval een feit. En vrouwen? Heksen.

Bo Vanluchene

In het kader van het Interfacultair Theaterfestival brengen niet minder dan tien studentenkringen een toneelstuk. Daarmee dingen zij naar de *Fluven Flosjen* die door een grotendeels professionele jury worden uitgereikt. Prijzen voor acteurs, regisseurs, muzikanten en andere betrokkenen zijn niet ongewoon bij festivals. Dit jaar dreigt echter een hele lading *Flosjen* naar Politika te gaan.

Voor *D.* baseerde Politika zich grotendeels op de filmversie van *The Witches Of Eastwick*. Op een avond roepen drie vrouwen na enkele glaasjes wijn hun ideale man op. Die verschijnt weldra in de vorm van rijke vrij-

gezel Darryl Van Horne (*hier: D.*), die in het rustige dorpje Eastwick komt wonen. Hij spuit rijkelijk oneliners als "vrouwen hebben zoveel macht, maar ze weten niet hoe ze ermee moeten omspringen." Eén voor één gaan ze voor de bijl, maar al snel breekt de hel los.

Robin De Vries, die vorig jaar de *Flosj* voor beste acteur kreeg, kiest samen met co-regisseur Cara Tettelin van in het begin voor een geslaagde mix van mysterie en erotiek. Het multifunctionele decor en de zorgvuldig uitgekozen muziek spelen daarbij in hun voordeel. Ook aan symboliek ontbreekt het niet, zij het met hier en daar een overdrijving. Het is bijvoorbeeld niet echt nodig de hals van een champagnefles uitgebreid manueel te stimuleren — de onturking van de fles maakt al te veel duidelijk. En de in korte witte gewaden gehulde butlers van Darryl zorgen weliswaar voor een gepaste, onheils spellende

sfeer, maar hadden misschien toch beter een broek aangetrokken.

PLAYERS

De dialogen, die soms bijna letterlijk uit de film komen, worden recht gehouden door de over het algemeen sterke acteerprestaties. Vooral in Roos Hoebe (*Felicia Gabriel*) zien wij een gedoodverfde *Flosj*-winnares. Zij brengt voor het eerst een volwassene op het toneel, geen student. Zelfs wanneer er yoghurt van haar kin druip, blijft ze op een elegante, fantastische en ontplofende wijze in haar rol. Ook Fiona Boyle (*Jane Smart*) toont dat ze lef heeft wanneer ze zichzelf laat betasten op het podium zonder vulgair over te komen.

Ruben Degraeve (*D.*) weet net als Patricia Goijens (*Alexandra Spofford*) vooral te overtuigen wanneer hij het op een schreeuwen zet.

Hij komt soms gevaarlijk dicht bij het clichébeeld van gladde players — als iemand zo tegen ons zou spreken, zou onze champagnefles niet meteen beginnen te knallen. Maar hoewel hij met gemak had kunnen verdrinken in de tekst, doet hij dat niet en op het eind spreekt hij het publiek zelfs met vuur en waanzin in de ogen aan.

Van het programmaboekje tot de belichting, alles is tot in de puntjes verzorgd en het ziet ernaar uit dat dit stuk heel wat prijzen zal weggapen op de slotavond van het Interfacultair Theaterfestival. *D.* had nochtans op veel manieren de mist in kunnen gaan. Het schaduwspeel met de grijpende handen, het dansje op het podium, de projectie van de schedel, het kotsfilmpje, de voodoo — Politika doet alle foute dingen, maar dan goed.

AANSTORMEND TALENT (4) : CECILIA VERHEYDEN

“Alles te danken aan Côte d’Or”

Elke week duikt *Veto* in de Leuvense visvijver van jonge beloftes en laat hen aan het woord over hun kunstvorm en inspiratie. Beloftevolle regisseur Cecilia Verheyden trok zelf naar Hollywood om haar plaats aan het filmfirmament op te eisen.

Nathalie Hoes

Met medestudenten Raf Roosens en Senne Dehandschutter reisde ze naar LA met als missie Steven Spielberg te ontmoeten. Of dat gelukt is kan je zelf ontdekken in *Climbing Spielberg* op JimTV. De jonge regisseurs vormen samen het productiehuis *3's a crowd* en bedachten de format zelf. “Het hele programma is een lang reclameblok voor onszelf”, geeft Cecilia toe. “We profileren ons als regisseurs die graag samenwerken.”

PORNOSTER

Cecilia is een plantrekker. “In Amerika regelden we alles zelf, maar we hebben veel geluk gehad. We kwamen terecht in de meest bizarre situaties, zoals toen we ontdekten dat pornoster Ron Jeremy in ons gebouw woonde. Met veel brieven en een reep chocolade hebben we hem kunnen overtuigen om een interview te geven. Alles wat we daar bereikt hebben, is dankzij Côte d’Or.” Is het de droom van elke regisseur om in het glamoureuze Hollywood door te breken? “Je kan de films die je hier maakt ook in LA maken, maar de vraag is hoe je wil werken”, legt Cecilia uit. “In Vlaanderen sta je met vrienden op de set en iedereen doet meer dan er verwacht wordt. In Amerika is er veel meer geld mee gemeoid.”

Haar eindwerk *Ou Quoi* bleek een echt prijsbeest. Op het Internationaal Kortfilmfestival in Leuven werd de film eind 2007 onthaald als Beste Fictie Debuut. Nochtans dacht Cecilia zelf dat de film compleet geflopt was. “Ik bestierf het op de jurydag van het Rits, want ik vreesde dat ik door de mand zou vallen. Door de positieve commentaar begon ik er toch in te geloven. Dat is het ergste aan film maken: je steekt er zoveel tijd in en je vindt het achteraf altijd slecht. Het is een heel persoonlijk en pijnlijk proces.”

KRAPUUL

Productiehuis Kanakna (oa. van *Peking Express*, red.) noemde haar film ‘grensverleggend’. “Bij afstuderende regisseurs primeert stijl vaak op inhoud. Ik hou van eenvoudige films, zonder allerlei tierlantijntjes en ontploffingen. Het scenario moet van a tot z geniaal in elkaar zitten. Ik geloof in de kracht van de essentie en het naakte beeld van de acteur in zijn biotoop.”

Ou Quoi schetst de uitzichtloze situatie van een broer en zijn gehandicapte zus die na de dood van hun ouders op elkaar aangewezen zijn. De dubbelzinnigheid van het vluchtmisdrijf vormt

(foto Christoph Meeussen)

de rode draad. “Mij interesseren relaties tussen mensen die niet voor elkaar kiezen, zoals familie. Het verhaal vertrekt vanuit een sociale problematiek, die werkwijze vind je ook bij Ken Loach of de Dardennes. Men veroordeelt iemand die vluchtmisdrijf pleegt meteen als krapuul, maar niemand kan inschatten wat hij doet in zo’n situatie. Je kan de liefste mens op aarde zijn en toch doorrijden uit een paniecreactie.”

“Mijn ambitie is om een langspeelfilm te maken die ikzelf en iedereen rondom mij goed vindt. Dat mensen mijn film zien en ontroerd zijn of erover discussiëren op café. Ik hoop dat ik altijd achter mijn projecten kan staan en niet voor het geld moet werken. Ik ben bereid om de komende jaren armoedig te leven als dat moet”, besluit Cecilia strijdvaardig.

Nog meer over Cecilia weten? www.cecila.short.be

INTERFACULTAIR THEATERFESTIVAL: BABYLONTONEEL

Flirten met het functionele

Tijdens *Maak uw keuze/Faites votre choix* liep niemand de zaal uit, hoewel de titel de mogelijkheid suggereert het wel te doen. Niet dat daar directe aanleiding toe was. Het stuk opent sterk, haalt daarna wel nooit meer dat niveau, doch blijft charmeren. Je verlaat de zaal alsof je een ijsje met twee bollen wou, maar er toch een redelijk lekker met vanille hebt opgelikt. Van *Ijsboerke*.

Thomas Buysens

Het stuk opent misschien wel té spitsvondig, waardoor vreemde verwachtingen worden gecreëerd: we zien de personages aarzeland het podium op schuifelen, alsof ze zelf niet weten wat er te gebeuren staat. Er wordt een krijtje doorgegeven en er verschijnt een welkomstwoord op het groene bord, als geschreven door de hand van een geest. Vervolgens weergalmt een bombastische Wagner en de personages glimlachen. Net als de gezichten lijken open te scheuren, is er plots popmuziek, zoeken de acteurs een outfit en hobbelen er ballonnen over het podium. Wat volgt is een werveling van alledaagse tafereeltjes vol *geja-nee*, functioneel

oppervlaktegezeik, absurde elementen, bij momenten aandoenlijk herkenbare sketches uit het modale mensenleven en een zuinige portie cafépoëzie.

MIDDELBAAR

Van begin tot einde staan zowat alle acteurs op de planken, waarbij ze achtereenvolgens en in duo’s herkenbare conflictsituaties uit het dagelijks leven uitbeelden. En als een bepaald deel ons niet boeit, valt er op de achtergrond wel wat te beleven. Je kiest zelf, zoals de titel zegt. Een synopsis van het stuk bieden zou een dwaasheid zijn, er zit lijn noch coherentie in de levensflarden. *Maak uw keuze/Faites votre choix* is dan ook ten voeten uit een kindje van onze *Zeitgeist*, waar de Grote Verhalen zijn gekoooid en afgevoerd en waar het kleine verhaal de teugels viert. Alles moet klein en eenvoudig zijn, en het liefst zonder al te veel context, want de Werkelijkheid is al te complex en slechts het kleine kan nog enigszins een fragmentarisch beeld bieden van de wereld. Het is dan ook bijzonder moeilijk een waardeoordeel te vellen over dit soort theater, aangezien alle kritiek eenvoudig kan worden doodgedrukt. Als je zegt dat het allemaal niet veel om het lijf heeft, geen echt

uitgediepte personages bevat, dat er geen lijn of spanningsboog in zit, dan wordt geopperd dat dat dan ook helemaal niet de bedoeling niet was. En dat de dialogen veelal ruis zijn, wel ja, natuurlijk, want zo is het in het echte leven ook. Einde discussie.

VERSTOMMING

Maak uw keuze is dus best een slim werk, ondanks enkele storende *middelbare-schooltoneelachtige* elementen, zoals niet-functioneel roken op het podium dat de acteurs net aan naturel doet verliezen, niet-choquerende scheldwoorden, de euthanasietirade tegen het oude knolletje dat het hele stuk in een stoeltje aan de kant zit (veruit het meest boeiende personage trouwens) en de niet-kussende lesbo’s. Over het algemeen vallen er geen lijken uit de kast en blijft het binnen de lijntjes. De acteurs leveren een degelijke prestatie, evenwel zonder je met verstomming van je stoel te meppen. En *Maak uw keuze* is dan misschien vooral een lege doos, net het feit dat die leeg is kan ook best interessant zijn en leert ons meer over onze wereld dan we denken. En er zitten toch nog kleurrijke ballonnen in de doos, die eigenlijk ook weer leeg zijn. Begrijp wie begrijpen kan.

Filmfirmament

Home Song Stories

Door een ietwat laattijdig arriveren te Studio’s was de titel van deze film voor ons gezelschap tot op het einde een goed-bewaard geheim. Ook het zoeken op IMDB was geen sinecure. Het verhaal ging immers niet over een thuis, en gezongen werd er evenmin.

Els Dehaen

Het verhaal wordt omkaderd door de veertigjarige Tom, die door een terugblik naar zijn jongensjaren het verlies van zijn moederliefde probeert te traceren. Die moeder is Rose, vertolkt door Joan Chen, die misschien beter bekend is als de *secret lover* van de sheriff in *Twin Peaks*.

Rose is een mooie en bekende zangeres in Shangai, tot ze Bill, een Australische marinier, ontmoet. Na een overhaaste migratie blijkt echter dat Bill nooit thuis is en ze opgescheept zit met zijn vervelende oude moeder. Dat had ze vast nog kunnen verdragen, gezien ze louter uit was op zijn geld, maar nadat diezelfde moeder haar betrapt met haar Chinese minnaar, blijken de relaties enigszins te verzuren.

ONGEIN

Haar relatie met Joe —de Chinese minnaar— is ook al geen lang leven beschoren. Hij lijkt te zien dat hij qua leeftijd en leefwereld beter paste bij May, Rose’s tienerdochter. Een mislukte zelfmoord brengt hen kortstondig weer bij elkaar, maar Rose’s allesverterende (en tevens onterechte) jaloezie wegens een vermeende relatie tussen Joe en May doet weerom de stoppen doorslaan.

Temidden van al deze ongein zit Tom, op dat moment een *bolgewangde* kleine jongen. Met een moeder die op haar best ‘onbetrouwbaar’ te noemen is, en met een heel arsenaal aan ‘ooms’ die hij dankbaar moet zijn voor hun financiële steun, heeft hij het niet gemakkelijk. Hij vindt veel steun bij grote zus May, die immers hetzelfde doormaakt. Wanneer zij door Rose in het ziekenhuis belandt en zijn klasgenootjes onderling de marginaliteit van zijn moeder bediscussiëren, knakt er iets in hem. De liefde die hij tot dan voelde, is weg. Zoveel jaar later schrijft hij die emoties van zich af. Wellicht een echo van de regisseur zelf, die een gelijkaardige jeugd heeft doorgemaakt en de film dan ook opdraagt aan zijn moeder.

Tot slot een stilistische opmerking: ook voor liefhebbers van de jaren ‘70 is deze film een *must-see*. Het verhaal speelt zich dan ook af in deze tijdsperiode in het Australische Virginia (en deels ook Sydney). Vooral Tom lijkt vaak weggelopen uit een aflevering van *That 70s Show*.

Home Song Stories is een aangrijpend verhaal, niet in het minst door de vele zelfmoordpogingen en is muzikaal intiem omkaderd door Antony Parthos. Het sporadisch teruggrijpen naar de Chinese taal is misschien toch een soort ‘thuis’, een verlangen naar het land waar zijn moeder wél gelukkig was. De overschakeling naar het Australische Engels is dan een afwijzing daarvan. Geïnteresseerden in het thema moeten zeker gaan kijken, maar als pure ontspanning ligt deze film bij de meeste mensen wellicht iets te zwaar op de maag.

Steekkaart

Regie: Tony Ayres
Cast: Joan Chen, Joel Lok, Annette Shun Wah
Duur: 99 minuten
Release: 14 mei 2008
Kort: Chintokken maken brokken

studio
 L E U V E N

ECO HEMP FASHION SHOW VIERT TWEEJARIG BESTAAN HEMPMMADE

Hennep dient niet (alleen) om te roken

Het is zaterdagavond, 29 maart. Aan het Depot in Leuven wemelt het zodanig van de dreadlocks en de wijde broeken dat we ons al enigszins te kapitalistisch beginnen te voelen in onze gewone jeans. Snel wordt het duidelijk: vanavond gaat hier de *Eco Hemp Fashion Show* door, georganiseerd door *Rootstock* en *Hempmade*. Het laatste bastion in onze Westerse samenleving waar de smalle *emobroekspijpjes* nog niet zijn doorgedrongen.

Laurens Serneels

Naar aanleiding van haar tweejarig bestaan besloot de Leuvense kledingwinkel *Hempmade*, gespecialiseerd in kleren uit hennep, een nieuwe zomercollectie op gepaste wijze voor te stellen: met een modeshow. Een traditioneel gebeuren zit er voor zulks een alternatief publiek natuurlijk niet in. Daarom hebben ze voor de organisatie van het feest beroep gedaan op de vzw *Rootstock*, gespecialiseerd in het ontwerpen van multiculturele festivals. Het resultaat mag er zijn. Bij het binnenkomen worden we verwelkomd door een bandje dat net een nummer van Ibrahim Ferrer brengt, hetgeen ons zeer aangenaam in de oren klinkt. Wanneer we verdergaan naar de zaal blijkt deze gedecoreerd te zijn met alle mogelijke exotisch uitziende planten die men in Leuven en omstreken kon vinden, hetgeen de zuiderse sfeer nog wat versterkt. We waren ons al helemaal in de Jamaicaanse jungle, mede ook door de muziek, een soort reggae-house. Het enige dat bevestigt dat we nog altijd op een modeshow zitten, zijn de catwalk en de twee gigantische projectieschermen aan weerskanten ervan.

BUIKDANSERES

Enkele halve uurtjes later lijkt de show te gaan beginnen. We zijn opgelucht, want na

(foto Laurens Serneels)

een tijdje begon de reggae-house dan toch een beetje te irriteren. We hadden liever nog meer van het bandje aan de ingang gehoord. Pas als de lichten op de catwalk daadwerkelijk aangaan besluit het gros van het publiek om de bar te laten voor wat ze is en zich alsnog de zaal in te begeven, waardoor niemand nog een van de lege stoelen vindt, en iedereen zich dus maar naar het voorste deel van de zaal wurmt, om daar te blijven staan. Sfeer is er dus wel, al doet deze veeleer denken aan een rockfestival. De aanwezigen zijn ook duidelijk van mening dat hennep niet alleen dient om kleren van te maken en genieten daar met volle teugen van.

Dan komen de modellen. Dat zijn geen professionele modellen — ze zijn allemaal vrienden en vriendinnen van Peter de Herdt, de bezieler van *Hempmade*, maar dat wil niet zeggen dat ze er niet mogen zijn. Het concept is ook nogal origineel: de modellen komen namelijk allemaal met een eigen thema de cat-

walk op, passend bij hun outfit. De muziek wordt hieraan aangepast en ook de video-projectie op de achtergrond, die verzorgd wordt door de Spaanse VJ *Blubvideo*, verandert.

GEZICHTSCRÈMES

Afhankelijk van het thema komen de modellen dan als koppeltje op of gooien ze snoep in het rond. In een extreem geval wordt er zelfs een hele surfplank meegesleurd, of een goede anderhalve meter verentooi op het hoofd. De kleren zijn altijd in de alternatieve stijl van *Hempmade*, maar niet op die manier dat dreadlocks een verplicht kapsel zouden zijn bij het dragen ervan. Als afwisseling komt er plots een buikdanseres aangewaaaid, die zichzelf *Nefertariline* noemt. We kennen dan wel niets van buikdansen, maar kunnen er moeilijk tegen zijn.

Ons besluit na afloop van de show is dat

we bij onze volgende zoektocht langs H&M en Zara toch ook eens bij *Hempmade* een kijkje zullen gaan nemen. Wat is nu echter het verschil tussen *Hempmade* en andere, meer door-deweekse, kledingwinkels? Behalve het duidelijke stijlverschil natuurlijk. Het antwoord hierop is dat deze kledingzaak, naar eigen zeggen, kleren maakt met een geweten. En kleren met een geweten blijken kleren gemaakt uit het multifunctionele hennep te zijn. De reden hierachter is dat hennep veel makkelijker te telen is dan conventionele vezels zoals katoen en milieuvriendelijker is dan synthetische vezels.

Hennep is gemakkelijker te telen dan katoen

Op die manier wordt er landbouwgrond gespaard voor voedsel — waar het echt nodig is. Er is ook veel minder water nodig voor de productie van hennep, hetgeen ook duidelijke voordelen heeft. *Hempmade* werkt samen met leveranciers die allen dezelfde ethische waarden aanhangen, zoals *THTC* en *Kanabeach*. Op die manier proberen ze te garanderen dat de kleren die zij verkopen een positieve impact hebben op het milieu en de mensen die ze maken.

Hennepkleren verkopen is niet het enige wat *Hempmade* doet. Er worden van hetzelfde goedje ook allerhande accessoires verkocht, en zelfs gezichtscremes, zeep, en hennep-voeding. Ook trachten ze op een kleinschalige manier zelf hennep te telen voor verwerking. Trek hieruit echter geen voorbarige conclusies, het gaat hier om een variant van de plant die niet hallucinogeen werkt en dus ook niet verboden is in België.

AFRIKAANSE FILM OP HET LEUVENSE SCHERM

“Wij willen het clichébeeld van Afrika bestrijden”

Afrika, onbekend en onbemind? Van 11 tot 26 april kan je dankzij het Afrika Filmfestival (AFF) meer te weten komen over dit boeiende continent. De fotoexpo ‘Congo Eza’ en de brede waai-er aan films bewijzen dat er ook op cultureel vlak heel wat Afrikaans talent is. Leer de sentimentele, grappige of schokkende kanten van Afrika kennen en sta versteld.

An Lens & Nathalie Hoes

Bij Afrika denken we maar al te vaak aan de gruwelijke televisiebeelden die we dagelijks voorgeschoteld krijgen. We zijn zo gewend geraakt aan die berichtgeving dat we bijna vergeten dat het maar een eenzijdig beeld geeft. Hoog tijd dus om het andere Afrika te leren kennen op de dertiende editie van het AFF. Organisator Guido Huysmans is immer enthousiast over het festival.

GENOCIDE

Veto: Welke films springen er dit jaar uit?
Guido Huysmans: «Er zitten echte pareltjes tussen, dus het is moeilijk kiezen. Ongetwijfeld onze openingsfilm *Ezra*, de winnaar van het grootste Afrikaanse filmfestival. Een tweede aanrader is *Shake hands with the devil*, een film over de Rwandese genocide geregisseerd door Roger Spottiswoode (regisseur van

o.a. Tomorrow Never Dies, red.). Ik zou zeker ook *Munyurangabo* willen vernoemen, een film die gelauwerd werd op de grootste festivals.»

STEREOTIEP

Veto: Wat is nu eigenlijk het grootste verschil tussen een Afrikaanse en een Westerse film?
Huysmans: «Eerst en vooral is het moeilijk om een definitie te geven van een ‘Afrikaanse film’. Een ‘Afrikaanse film’ moet niet over Afrika gaan en kan best over Vlaanderen of een ander land gaan. Toch gaan de films vaak over Afrika, omdat vele Afrikaanse cineasten gefrustreerd zijn dat Afrika in Westerse films zeer stereotiep wordt afgebeeld. Deze cineasten willen een correct beeld scheppen van Afrika en tonen dat er zoveel meer is dan oorlog, AIDS en malaria. Het AFF helpt dus om het clichébeeld van Afrika te bestrijden.»
Veto: Wordt een Afrikaanse film op een andere manier gemaakt?
Huysmans: «Film maken in Afrika gebeurt volledig hetzelfde als hier, alleen zijn de middelen beperkter. Veel films zijn echter coproducties met Westerse landen en beschikken over een groter budget. Vooral Amerika, Canada, Engeland, Frankrijk en Duitsland werken met hun vroegere kolonies samen. België doet dit iets minder. Eigen producties zijn natuurlijk kleinschaliger, maar tegenwoordig kan men met een

beperkt budget al een goede film draaien.»

PUBLIEK

Veto: Jullie zijn nu meer dan tien jaar bezig. Is het festival veranderd?
Huysmans: «We zijn begonnen met vier films in Leuven en nu zitten we al aan negentig films in zestien steden. We groeien langzaam, zodat het publiek ook kan volgen. Door de films veel te spelen worden ze misschien commercieel interessanter. Het grootste deel zal buiten het kader van het AFF immers niet vertoond worden. Het is raar dat ‘*Munyurangabo*’ veel succes had in Cannes en Berlijn, maar toch niet in de bioscoop komt. Dit komt wellicht door de crisis in de bioscopen. Er zijn meer dan genoeg films, maar cinema moet opboksen tegen DVD-films en downloaden via internet. Er is zeker genoeg aanbod, maar de vraag is beperkt. Cinema-uitbaters geloven nog steeds dat er geen publiek is voor Afrikaanse film. Het AFF is er om het tegendeel te bewijzen.»
Veto: Krijgen jullie steun van de universiteit?
Huysmans: «Wij steunen op vele lokale partners, ook verschillende faculteiten. Rector Vervenne verzekerde me dat Afrika wel degelijk een plaats heeft in de werking van de K.U.Leuven en dat we volgend jaar meer moeten overleggen. Ik hoop dat we die samenwerking zeker verder kunnen uitbouwen.»

Het programma

Nog tot 26 april kan je op verschillende plaatsen in Leuven de wonderere wereld van de Afrikaanse film ontdekken. In *Kinopolis* en *Cinema Zed* worden zo’n dertigtal verschillende kort- en langspeelfilms vertoond. Voor gratis documentaires met debat kan je terecht bij het ACW op de Bondgenotenlaan. Er wordt steeds nagekaart met sprekers van oa. 11.11.11 en Broederlijk Delen. Op zaterdag worden er documentaires gespeeld in *bibliotheek Tweebronnen*. Guido Convents, organisator van het festival, zal daar ook zijn boeken over 100 jaar Afrikaanse filmgeschiedenis voorstellen. En het hoeven niet altijd bewegende plaatjes te zijn: in de *Universiteitsbibliotheek* loopt de tentoonstelling ‘Congo Eza’ met werk van twintig Congolese fotografen. En om het festival in schoonheid te eindigen zal een negenkoppige studentenjury een van de competitiefilms lauweren.

Het hele programma vind je op www.afrikafilmfestival.be

Kort Cultuur

Fototentoonstelling Veto

Als je ons katern over het hoofd had gezien: *Veto* organiseert een fototentoonstelling in openlucht. Op twaalf locaties in Leuven en Campus Heverlee kan je de werken bekijken, die elk een symbolische betekenis hebben in de studentikoze en universitaire wereld. De beelden werden gekozen uit het bijna 35 jaar oude fotoarchief van *Veto*. De tentoonstelling loopt van zeven april tot vier mei.

Meer info op www.veto.be/foto

Projectweek migratie

Het themahuis Taorokende, dat een themahuis rond ontwikkelingssamenwerking is, organiseert van vier tot tien april *Blik op/ Ingeblikt*, een projectweek rond migratie. Zij doen dat in samenwerking met de dienst Internationale Relaties van de K.U.Leuven.

De blikvanger van de actie is een container, een 'vervoermiddel' dat vaak gebruikt wordt door vluchtelingen, die op het Martelarenplein aan het Leuvense station zal staan. Daarin wordt het levensrecht verhaal getoond van twee Rwandese en een Iraakse vluchteling. Een bijbehorende tentoonstelling, *Vluchten is van alle tijden*, is dagelijks te bezoeken in de bibliotheek Tweebronnen (Diestsestraat 49).

Verder volgen filmvoorstellingen, zoekjes aan Pangaea, een improvisatieavond met Preparee, een lezing van professor Johan Wets en een 'vluchtelingenspel'. De winnaars van dat spel kunnen een Iraakse maaltijd winnen — een Iraakse kok komt 's avonds voor hen koken.

Meer info op

<http://taorokende.studentenweb.org>

'Mijn restaurant' in Leuven

Wie soms per ongeluk wegzapt van Canvas, kan al eens terecht komen bij VTM, bijvoorbeeld wanneer het programma *Mijn Restaurant* bezig is. Daarin nemen vijf duo's het tegen elkaar op om hun eigen restaurant te openen. Nu is aan het Hogeschoolplein in Leuven een restaurant met de welklinkende naam *D'hoogeschool* geopend. Daarin zullen Micheline en haar zoon Jelle verder strijden naar de hoogste eer in het programma *Mijn Restaurant*. Er kan al eens wijn op je gemorst worden, maar als je er gaat eten, bestaat dus de kans dat je op tv komt. De kijker zal beslissen wie wint — de ontknoping van het programma volgt op 27 mei

Meer informatie op www.vtm.be

(bv)

STUK PRESENTEERT KUNSTENFESTIVAL TASTE

Cultuur al dente

TASTE is, voor de goede orde, geen culinair gebeuren maar een vierdaags festival voor theatermakers, performers en choreografen. In STUK kan je van 7 tot en met 10 april genieten van hun werk. Er staan vier voorstellingen op het programma die je kan gaan bekijken voor telkens vijf euro. Op de tweede voorstelling van de avond krijg je bovendien korting.

Maartje Swillen

TASTE werpt zich op als platform voor jonge kunstenaars. Los daarvan lijkt het op het eerste zicht om een allegaartje van voorstellingen te gaan, zonder duidelijke raakvlakken. Toch is er een gemeenschappelijk punt: steeds opnieuw wordt je aandacht gevestigd op iets dat we allemaal kennen, maar waar we maar weinig oog voor hebben. Het triviale of net het

algemene. Het herkenbare, vaak. Taste heeft dan ook aan iedereen iets te bieden.

VARKEN

De eerste voorstelling, *The Walk*, doet een beetje denken aan de Bremer stadsmuzikanten, maar dan gelukkig zonder de vervelende muziek. Het jonge Brusselse collectief *Irma Firma* trok, vergezeld door vijf boerderijdieren, te voet naar zee. Samen eten, wandelen en slapen in het gezelschap van een koe, ezel, schaap, varken en kip: het brengt onvermijdelijk ervaringen met zich mee. De bedoeling van de voorstelling is om daar het ludieke relaas van te zijn. Elke artiest vertelt vanuit zijn eigen discipline — beeldende kunst, performance, film — over zijn ontmoetingen en belevenissen onderweg.

Inbetween van Benjamin Vandewalle en Vincenzo Carta is dan weer een dansvoorstelling in een zwarte kubus. Beide dansers zijn

veelbelovende talenten en volgden de prestigieuze opleiding van Anne Teresa De Keersmaeker. De toeschouwers zitten rond de kubus en kijken door een koker naar binnen. Zo zien ze enkel de dansers, maar dan nog slechts gedeeltelijk, want door het eigenaardige perspectief zijn er enkel vluchtige details zichtbaar. Het blijft gissen naar het geheel.

De première van *Eendagsvlieg* bij avond vindt op maandag 7 april op locatie plaats in een leegstaande vleugel van het Heilig Hart-ziekenhuis, vlakbij de gebouwen van STUK. Op de Bühne staan Ewoud D'Hoore, Simon Allemeersch en Nicolas Delalieux, met een voorstelling over de onmogelijkheid van grote vragen, over rituelen in een mensenleven en over contrasten, het absurde van het gewone en het alledaagse van het absurde. Allemeersch is niet nieuw bij TASTE: vorig jaar al bracht hij er zijn afstudeerproject van het RITS, *Marre de Boire*.

Kristien van Bram de Sutter, tenslotte, gaat

in première op woensdag 9 april. Opnieuw krijgt het publiek een doorleefd thema te verwerken; een tienermeisje probeert overleefd te blijven in het leven. Het dramatisch effect wordt verhoogd door muziek van Stijn. Met een film wordt het mysterie van de voorstelling voetje voor voetje ontrafeld. Het publiek komt slechts met stukjes en beetjes te weten waar het om draait in het leven van Kristien.

Iedereen op de planken is jong en pas afgestudeerd. Toch, of misschien net daarom, zitten ze allemaal barstensvol talent en ideeën. TASTE mag dan wel een beetje op een kleinschalig festival lijken met een tamelijk beperkte affiche, als de verwachtingen worden ingelost wordt het vast groots.

Kunstenfestival Taste, van maandag 7 tot donderdag 10 april, www.stuk.be
Veto trakteert: 5 x 2 tickets voor 'Irma Firma' op dinsdag in het STUK.
Mailen naar traktatie@veto.be

KULEUGEN

Maandag 7 april 2008 — jaargang 3 — 2007-2008 — nummer 19 — www.kuleugen.be

K.U.Les Trois Vallées?

De uitbreidingszucht en annexatie-drang van de K.U.Leuven kent (let-terlijk) geen grenzen. Na Kortrijk en China stonden er de voorbij twee weken nog vele werkbezoeken op het programma. Een olijk viertal trok in privéjet en kanariegele pakjes richting de bergen.

Doel van de reis? “Het exploreren en inventariseren van vruchtvolle locaties waar de universiteit kan floreren op zowel academisch als onderzoekkundig gebied” luidt het officieel. Ook het luik voor de uitbouw van unieke richtingen kent veel belang bij de door de K.U.-Leuven betaalde werkbezoeken.

Resultaat van de reis? Bezoeken aan zowel het Franse Val Thorens, het Italiaanse Kronplatz als Aspen in Colorado, USA. Unieke richtingen die op een warm welkom kunnen rekenen zijn Schnapsologie en Glühweinkunde, Dronke-hollandse-vrouw-binnendraai-ologie en Onderwijskunde. De faculteiten hopen op

vijf studenten elk om dan met veel bravoure verlies te laten, maar de K.U.Leuven er toch veel geld tegenaan te laten smijten.

Vervolg op de reis? Waarschijnlijk wel, want zowel de Machu Picchu en enkele koraalriffen nabij Nieuw Zeeland moeten nog bezocht worden. We houden je op de hoogte!

Campuskrant houdt info achter

De nieuwe trend van de Campuskrant om (universitair) nieuws achter te houden om zo zelf de nationale pers te halen is nog maar een kleinigheid, zo blijkt nu. De drang naar *scoops* en om gehoor te krijgen aan hun verslaggeving (de Campuskrant wordt enkel gelezen door familie van de medewerkers, bejaarden die alles lezen en de studenten Nederlands in de buitenlandse afdelingen van de K.U.Leuven, alles samen goed voor 134 lezers, red.) dreigt nu voor internationale spanningen te zorgen.

Onze informant bij de Campuskrant vertelt ons dat ze volop aan het werken zijn aan de vervalsing van de uitslagen van de tweede stemronde in Zimbabwe om als eerste krant voor de dag te kunnen komen met cijfers. Gulle schenkers hebben president Mugabe al verzekerd van zijn overwinning met 132% van de stemmen.

Zowel de NAVO als de VN hebben het gedrag van de Campuskrant al afgekeurd en scharen zich nu in de rangen van de journalisten die dit gedrag terecht verwerpelijk vinden. Ook zou de Campuskrant onderhandelingen voeren met Tibet voor de onafhankelijkheidsverklaring en een hand hebben in de val van de dollar.

Historia speelt Politikatoneel

De sympathieke studentenkring Historia heeft alvast een nieuw stuk gevonden om volgend jaar in het kader van het Interfacultair Theaterfestival te brengen. Ze hebben besloten een remake te maken van het Politikatoneel van dit jaar.

Volgens regisseur Daisy Colman is deze beslissing tot stand gekomen na intense vergaderingen in de fakbar: “Dat de Vetorecensie van dit jaar er iets mee te maken zou hebben, ontken ik ten stelligste. Als geschiedenisstudenten kunnen we het verleden relativeren. Wij hebben overigens geen enkele Veto te pakken gekregen, daar deze allemaal over de vloer van Fakbar Letteren bezaaid lagen.”

Ook 28-jarige steracteur Herman “Hugo” Serwy is enthousiast: “We zagen dat Politika dit jaar degelijke kwaliteit afleverde en dachten: wij kunnen dat ook. Het is niet omdat we vrijwilligers zijn, dat we een slecht toneel moeten brengen. Trouwens, ons stuk van dit jaar, dat was maar om te lachen. (korte pauze) Excuseer, ik moet even naar het toilet.” Politika weigert voorlopig alle commentaar.

Terreurdreiging in lessen Hoorens

“Poets, wederom poets, wederom poets!”

Psychologische behandelingen zitten na jaren weer in de lift. Toen men aan de universiteit een soortgelijke daling bij het aantal ingeschreven psychologiestudenten opmerkte, koos men voor een remedie op twee vlakken. Door de aanwerving van Vera Hoorens werden heelder generaties studenten die een inleidend vak in de psychologie te verwerken kregen, voor het leven getraumatiseerd. Studenten aan een universiteit doen het dan weer doorgaans goed in hun carrière, zodat een vaak té dure psychologische behandeling binnen de mogelijkheden van deze mensen ligt. En zo is de cirkel rond.

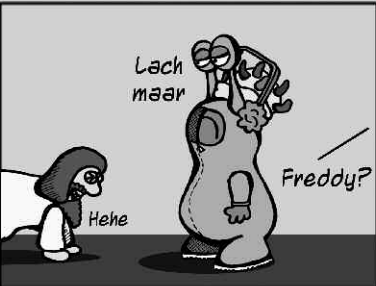
Hoorens is een professor met vele gezichten. Haar opgewekte kant kan ze botvieren als panellid van het populistische wetenschapsprogramma *Hoe?Zo!*. Maar aan elke medaille zit een keerzijde. In haar lessen is ze streng maar onrechtvaardig. Dat is ze naar eigen zeggen om de huidige zelfgenoegzame generatie op te voeden. “We worden betaald door de gemeenschap, dus is het maar normaal dat we ook iets aan de samenleving teruggeven. Als ouders hun kinderen niet kunnen opvoeden, moet ik het maar doen,” aldus Hoorens. Mensen die amper tien seconden te laat de les binnenwandelen worden hardhandig aan de deur gezet, meisjes worden systematisch voorgestoken op “verwaande” jongens en psychologische terreurtests worden frequent op studenten toegepast.

Studenten pikken dit niet meer en Hoorens’ lessen werden de afgelopen maanden al meermaals geboycot. In een video-opname van 17 maart is te zien hoe een jongeman de machtslust van Hoorens ondermijnt door de professor leukweg te negeren. De K.U.Leuven blijft sceptisch tegenover dergelijke initiatieven, maar geeft toe dat de lessen van Hoorens al jaren een pijnpunt vormen. De alma mater roept op tot verdraagzaamheid, van beide kanten, zodat de rust kan wederkeren.

Het filmpje is te bekijken via <http://nl.youtube.com/watch?v=iytdHVKyx7U>

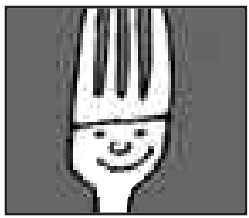
Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

6					8	5		
		3	7			9		
	9					2		6
			1	9				4
		1		7		3		
5				8	2			
9		5					1	
		2			9	4		
		6	2					3

Menu van de week in Alma 1-2-3 8 - 11 april 2008

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Kippenroomsoep met Chinese kool en curry	0,70
Kervelsoep	1,80
Hamburger met ketchupsaus en friet	2,40
Vegetarische lasagne	3,70
Cannelloni A3	4,30
Zalmforelfilet, mousselinesaus en printanieregroenten	4,65
Koninginnenhapje A1	3,30
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,70

woensdag

Aardappelsoep	0,70
Soep van zongedroogde tomaten, pasta en fijne groenten	1,80
Kalkoensteak met Provençalse saus A2+A3	2,40
Vegetarische loempia met Indische saus en gewokte groenten A1+A3	3,30
Kalkoenstovers met patersbier, witloof en dennenappeltjes A3	4,65
Lasagne met gerookte zalm	4,30
Cannelloni A1+A2	4,30
Spaghetti bolognese A1	2,40/2,85
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,70
Koninginnenhapje A2+A3	3,30

donderdag

Minestrone-soep	0,70
Kervelsoep	1,80
Braadworst met rode kool A1	2,40
Bladerdeeggozette met geitenkaasmousse en salade	4,65
Varkensgebraad met romige dragonsaus en gebakken aardappel A1+A3	3,70
Rumpsteak met groene-pepersaus, oventomaat en kroketten A1+A3	4,65
Spaghetti bolognese A2+A3	2,40/2,85
Koninginnenhapje A1	3,30
Rumpsteak A2	

vrijdag

Preisoep	0,70
Zuiderse visserssoep	1,80
Romige blanquette met champignons en gebakken aardappelen	2,40
Paprika, gevuld met groentebolognese, met kruidige aardappelsla	3,70
Kipfilet met jonge wortelen en bieslooksaus	4,30
Koninginnenhapje A2	3,30
Rumpsteak A3	

**Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket
bekomen voor slechts 5 euro!**

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg**, **Justus Lipsius** en **pauscollege**

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

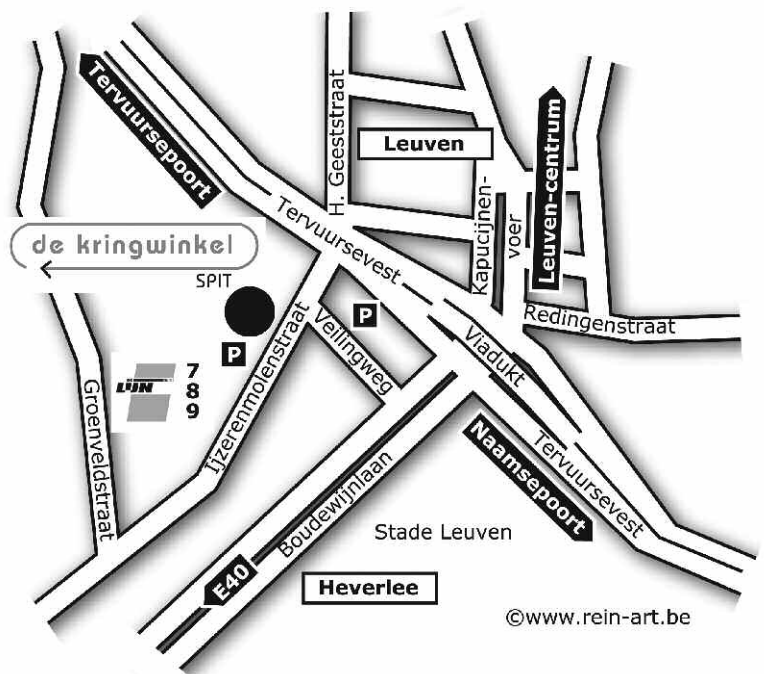
De Kringwinkel SPIT:
IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

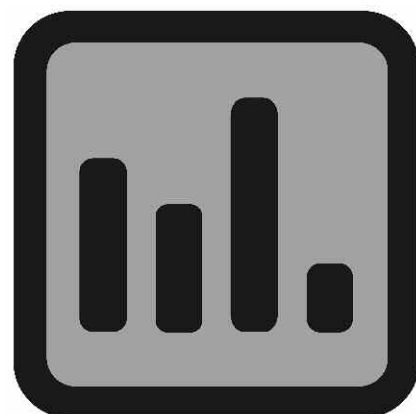
(advertentie)

AD FUNDUM!

**Elke dinsdagavond
tussen 8 en 10**

**Studentenradio op
het ritme van de
bierstad**

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

Veto werft aan:

- Schrijvers
- Fotografen
- Nalezers

GREENWAY

Parijsstraat 12 - 016 30 97 35 - www.greenway.be
April: Herbs and spices menu 9,9 €

Brandnetelsoepje - zeer gezonde, bloedzuiverende soep, met jonge lentebandnetels.

of: Lenteslaatje met frisse kruidendressing naar keuze

Indische groentemasala - groentencurry met gember, look en een homemade masala kruidenmix van kardemon, koriander, komijn, kaneel, zwarte peper, kruidnagel en muskaatnoot.

BIONADE Gember - Vlierbessen - 7
Kruiden: verfrissend, kruidig en fruitig alcoholvrij drankje op natuurlijke basis. Het bevat Calcium en Magnesium en natuurlijke toevoegingen van vruchten en kruiden.

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 34
Nummer 19

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Maarten 'Napoleon' Goethals

Redactiesecretaris & V.U.:

An 'dracula tand' Moerenhout (adres idem Veto)

Redactie:

Lisa 'éclairkes' Develtere, Nathalie 'muisje' Hoes, Ken 'manneke pis' Lambeets, Roel 'smurfen' Moeurs, Bram 'smoelen-trekker' Vanoirbeek & Alexander 'drop' Vrijhof

Medewerkers deze week:

Robin 'gummy beertje' Broos, Ruben 'pompelmoeske' Bruynooghe, Liesbet 'perzik' Coolen, Els 'neusje' Dehaen, Jelle 'zuur matje' Dehaen, Elke 'poepegatteke' Desanghere, Tatiana 'spekje' De Wée, Wim 'aardbei' Driessens, Sebastiaan 'letters' Holslag, Simon 'zuurtje' Horsten, Christine 'marshmallow' Laureys, Eric 'kersjes' Laureys, An 'colaflesje' Lens, Christoph 'rooie veter' Meeussen, Ward 'banaan' Neyrinck, Laurens 'cuberdon' Serneels, Liesbeth 'sui-kereitje' Vandenbroecke, Kris 'kikkertje' Vanelderen, Bo 'visje' Vanluchene, Stephanie 'choko toff' Verbeken & Maartje 'zoen' Swillen

Cartoons:

Negu & Sh3L14C

DTP:

Lisa Develtere, Christoph Meeussen, Hans Vandenabeele, An Moerenhout & Bram Vanoirbeek

Eindredactie:

Christoph Meeussen & Bo Vanluchene

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Tuerlinck (Molenstede)

Oplage:

9000 exemplaren

ISSN-nummer:

0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, snoepjes ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht vrije tribunes en lezersbrieven in te korten.

Berichten

Fulltimeweek VRG

Het Fulltimeteam van 3e licentie VRG organiseert een fulltimeweek voor de laatstejaars rechten. Dit jaar is het extra bijzonder aangezien zij de allerlaatste licenciaten rechten zijn die zullen afstuderen. Om er een extra mooie fulltimeweek van te maken, hebben zij daarom Henk Rijckaert uitgenodigd. Henk Rijckaert is een Vlaamse stand-up comedian. Hij haalde in 2002 en 2005 de finale van de humorologie. In 2005 sleepte hij daar de publieksprijs en persprijs in de wacht. In het seizoen 2007-2008 speelde hij in talrijke Belgische en Nederlandse zalen Loebas. Op 15 april zal hij een try-out geven van zijn nieuwe show, Karton.

(advertentie)

Oplossingen

5	2	6	1	9	8	3	7	4
4	1	9	2	7	3	8	6	5
8	3	7	6	5	4	2	1	9
3	8	1	9	6	7	5	4	2
7	6	5	8	4	2	1	9	3
2	9	4	5	3	1	7	8	6
1	4	8	3	2	6	9	5	7
9	7	3	4	8	5	6	2	1
6	5	2	7	1	9	4	3	8

92,9%

van onze studenten vindt direct werk na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

LOKO PRESENTEERT I.S.M. DE LEUVENSE KRINGEN:

BEIAARDCANTUS

Ontdek jezelf, begin bij je pint

DONDERDAG 10 APRIL 2008

LADEUZEPLEIN
MET BEIAARDBEGELEIDING
STUDENTENFANFARE | START: 17u30
Inkom €12 | TICKETS verkrijgbaar bij de KRINGEN en 's MEIERSSTRAAT 5

zeker niet te missen!

WWW.BEIAARDCANTUS.BE

Cultuurkalender

MUZIEK

Monza — Rock Im Ring

Donderdag 10/04 om 19u30 in Circustent, Sint-Jacobsplein, www.hetdepot.be

Rim-K

Vrijdag 11/04, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, www.hungaria.be

Girls In Hawaii

Zaterdag 12/04 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Johnny Ray & Master Lie

Zaterdag 12/04, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, www.hungaria.be

THEATER

The Walk | Irma Firma

Maandag 07/04 en dinsdag 08/04 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Nachtwake | De Paardenkathedraal

Woensdag 09/04 om 20u00 in Schouwburg, Brusselsestraat 63, www.30cc.be

Le Dindon | De Roovers

Donderdag 10/04 om 20u00 in Schouwburg, Brusselsestraat 63, www.stuk.be

FILM

Afrika Filmfestival

Van vrijdag 11/04 tot zaterdag 26/04 in Kinepolis, Cinema ZED etc, www.afrika-filmfestival.be

DANS

INBETWEEN — Benjamin Vandewalle & Vincenzo Carta [I]

Maandag 07/04 en Dinsdag 08/04 om 22u00 in STUK Labozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

EXPO

Veto fototentoonstelling

Van maandag 07/04 tot zondag 04/05 in Leuven en Heverlee, www.veto.be/foto

VARIA

TASTE: festival voor jonge theatermakers, performers & choreografen

Van maandag 07/04 tot donderdag 10/04 in STUK, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per mail kenbaar gemaakt worden op cultuur@veto.be!

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook op
je radio**

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

J A N H A U T E K I E T

“HET LEUKSTE WAS ONTDEKKEN DAT DEZE SHOW EIGENLIJK OVER VRIJHEID GAAT”

Er waren eens een Belg en een Nederlander. Ze toeren al anderhalf jaar in Vlaanderen met hun show ‘Het leven is nog nooit zo mooi geweest’. Maar het is geen mop: nu vrijdag luisteren Jan Hautekiet en Rick de Leeuw de Leuvense stadsschouwburg op, met een avond vol muziek, poëzie, en alles daartussen.

Christoph Meeussen

Veto: Wat maakte deze show totnogtoe zo succesvol?

Jan Hautekiet:« Het zit volgens mij vooral in de teneur van de voorstelling: twee grote mensen die zich samen ontzettend goed amuseren, en die een eigen vorm gevonden hebben. Daarnaast denk ik ook dat het muzikaal erg goed in mekaar steekt. Eigenlijk ligt er een enorm open speelveld tussen ons, wat nog voor het leukste effect zorgt: we ontdekten gaandeweg dat deze show essentieel over vrijheid gaat. Dat uit zich dan niet concreet in liedteksten, maar in een soort dynamiek, ritme en tempo dat van de voorstelling uitgaat.»

«De voorstelling is doorheen die tijd ook erg geëvolueerd. Het basismateriaal bleef wel hetzelfde, maar we zijn blijven sleutelen en zoeken, waardoor die veel geraffineerder is geworden.»

INGEBORG

Veto: In *Gazet Van Antwerpen* zei u “dat de titel zeker niet sarcastisch bedoeld is, maar dat u het soms tegen jezelf moet zeggen.” Dat klinkt wat cynisch?

Hautekiet:«Dat kan inderdaad wat cynisch klinken, en dat is het misschien ook wel, maar het is zeker niet negatief-cynisch bedoeld. Dat voel ik ook aan de mensen die komen kijken. Achteraf krijgen we bijvoorbeeld vaak spontaan te horen hoe de voorstelling hen geraakt heeft. Het is de eerste keer dat ik dat meemaak. Er moet dus wel een positieve energie vrijkomen — om het in Ingeborg-terminen te zeggen. Dat kan geen toeval zijn.»

«Met de titel wilden we ook aangeven dat het mooie van het leven vaak in de kleine verhalen zit, maar ook in de grootsheid van de dingen die daarmee gepaard gaan. Rick vertelt dan bijvoorbeeld over hoe hij na een binnen de minuut gestrande poging tot academische carrière kiest voor een bestaan als remblokmonteur. Dat zijn kleine verhalen, maar met een grote passie. Dat is trouwens ook de sterkte van de artiesten van wie we teksten of liedjes gebruiken. Mensen als Tom Waits, Léo Ferré, Lou Reed als de Duitse dichter Rilke verstaan die kunst, om in het kleine grootse zaken te vinden.»

Veto: Dit is jullie tweede theatershow. Wat is er veranderd na de eerste?

Hautekiet:«Mensen die de vorige keer geweest zijn zullen het herkennen, maar er zijn toch een aantal dingen veranderd. De opzet blijft hetzelfde, maar er zit bijvoorbeeld een andere structuur in. Daarnaast wordt het publiek ook meer betrokken, wat soms voor een erg verrijkend dynamisme zorgt. Zo zal ik nooit vergeten hoe we naar aanleiding van UurKultuur (gratis maandelijks cultuurvoorstelling van de K.U.Leuven, red.) voor een propvolle Pieter De Somer-aula stonden. Dat auditorium zat onverantwoord vol, maar de *drive* van toen zindert nog steeds na»

ZAPPERS

Veto: Iets anders nu: uw geesteskind Studio Brussel is net 25 geworden. Staat die zender vastgeroest op uw radio?

Hautekiet:«Vastgeroest is die al lang niet meer. Bij tv-programma’s kan ik dat nog wel hebben. Als bijvoorbeeld ‘Wie wordt de man van Phaedra?’, of een documentaire over de Tweede Wereldoorlog opstaat, dan wil ik dat ook helemaal uitkijken. Ik ben daar te nieuwsgierig voor — het is als een boog die

getekend wordt en ik wil weten hoe iets naar punt B toegaat. De meeste mensen zijn zappers. Als hen iets niet aanstaat, zijn ze snel weg. Dat snap ik niet. Je loopt toch ook niet halverwege de film de cinema uit?»

«Op radiogebied ben ik dan weer het tegenovergestelde. Dat heeft wellicht ook te maken met hoe het werkt. Bij radioprogramma’s kan je binnenvallen, maar meteen ook terug buitenlopen.»

Veto: U bent dan niet meer — zoals u zelf in *Humo* zegt — in een bepaalde “mentale fase.”

Hautekiet:«Die mentale fase is belangrijk voor de Stubru-luisteraar. Muziek is een middelpunt in hun leven. Het is een manier van denken. Dat is bij mij zeker niet voorbij, maar mijn muzikaal palet is wel wat breder geworden. Mijn mentaal kader is misschien nog wel op Studio Brussel toegespitst, maar mijn

waarom. Rick heeft dat ook — op dat vlak hebben we elkaar zeker wel gevonden. Dat wil niet zeggen dat ik vroeger rebels was, maar ik was toch ook niet het type dat alles zomaar blindelings aanvaardde. Net op zulke momenten word ik geprikkeld; zo zit het beestje nu eenmaal in elkaar.»

GUTFEELING

Veto: Radio Donna zit nu volop in een crisis, Studio Brussel leeft weer op. Is men op een nieuw elan bezig met mensen als Tomas De Soete en Peter Van de Veire?

Hautekiet:«Maar daarvoor was er bijvoorbeeld ook al Wim Oosterlinck. Het gaat volgens mij veeleer over een organisch proces. Op een bepaald moment had Studio Brussel de neiging te denken van ‘zo en zo moet ik

wordt. Het wordt natuurlijk wel grappig als ze dan — zoals vorige week — plots een liedje van een echte cd wilden afspelen. Ze moesten om een technicus bellen (*licht*).»

Veto: Nu bent u van Radio 1 naar de directie marktstrategie gegaan, waar u verantwoordelijk bent voor cultuur en Vlaamse identiteit. Wat moeten we ons bij dat laatste voorstellen?

Hautekiet:«Dat is zeker niets communautairs. We houden ons vooral bezig met onderzoeken wat hier gemaakt wordt. Dat kunnen dan zowel Belgische albums zijn of series als *Katarakt*, *Kinderen van Dewindt* of *Witse*. Met een boutade antwoord ik wel eens: ‘Vlaamse identiteit, dat is fictie.’ Dat is dan niet bedoeld alsof het niet bestaat, het gaat gewoonweg over lokaal gemaakte producten. »

Veto: Wordt dat jullie niet steeds moeilijker gemaakt, nu bijvoorbeeld ook *Canvas* meer en meer

(foto Christoph Meeussen)

nieuwsgierigheid is nog groter.»

Veto: Is muziek dan nog erg bepalend voor iemands identiteit?

Hautekiet:«Dat weet ik niet zo zeker. In de jaren zestig was er maar één popcultuur en je associeerde jezelf daarmee, maar de jaren zeventig en tachtig brachten een grote versnippering. Iedereen sloot zich vervolgens op in die subgenres, maar tegenwoordig springen jongere mensen terug heel gemakkelijk over van het ene naar het andere. Vroeger diende muziek ook om jezelf af te zetten tegen anderen. Nu zie ik vaak hoe ouders en kinderen regelmatig samen naar festivals als Werchter gaan. Dat differentiërende is er toch wat uitgegaan denk ik.»

Veto: Studio Brussel profileert zich als een zender voor jong publiek. U lijkt dat tegen te spreken? Vanwaar komt de verwarring?

Hautekiet:«Dat is bijna een academische discussie: Zijn we een jongerenzender of een jonge zender. Ik denk dat het vooral een radiostation met een avontuurlijke, nieuwsgierige en tegendraadse mentaliteit is. En dat is er uiteraard niet enkel voor jonge mensen. Voor jongeren is dat natuurlijk iets gemakkelijker dan voor een vijftiger als ik. Maar Studio Brussel moet niet enkel voor jongeren toegankelijk zijn. We zijn nieuwsgierig naar nieuwe muziek en dus spreken we nieuwe mensen aan. Dat is geen onbelangrijke nuance.»

Veto: Kleurt u nog graag buiten de lijntjes?

Hautekiet:«Eigenlijk wel, maar misschien is die drang iets minder groot geworden. Als men mij zegt iets zus of zo te doen, dan blijf ik me vragen stellen naar het hoe en het

mij gedragen’, met daarbij de neiging om zich in een identiteit op te sluiten. Dat hebben ze gelukkig wat laten varen, de vensters zijn opengegootd waardoor weer meer kan. Dat is gewoon een natuurlijk gegeven — soms sluit zich dat af en op andere momenten kan men weer wat meer verdragen.»

“Je loopt toch ook niet halverwege de film de cinema uit.”

Veto: Vragen naar het waarom hebben dan geen nut?

Hautekiet: «Zeker wel, je moet je constant kunnen blijven afvragen hoe het beter en anders kan, een constante kritische blik is nodig. Maar daarnaast blijft er nog een zekere factor over, een soort van *gutfeeling*»

Veto: Wat doet Stubru nog bij u?

Hautekiet:«Ik heb nu de afgelopen dagen nog eens een aantal keer in de studio gezeten. Het was heel prettig om te zien hoe de mensen nog steeds enorm prachtige radio maken, zeker met de veel soepelere middelen die ze nu hebben. Vroeger waren we meer gebonden aan een soort schema, je had die grote banden, vinylplaten en jinglemachines, echt ambachtelijk. Nu gaat dat technisch helemaal veel vlotter, maar dat wil niet zeggen dat het minder ambachtelijk is geworden. Alles gaat veel vlotter, de presentatoren kunnen zelf alles bedienen, waardoor het veel spontaner

reportages moet aankopen in het buitenland?

Hautekiet:«Er moet een gezonde mix bestaan tussen aankoop en eigen productie, maar dat laatste komt niet echt in het gedrang denk ik. We moeten zelf een minimum aantal programma’s maken, waardoor de sector zich ook in stand kan houden. Als dan blijkt dat we met alle radio’s samen gemakkelijk aan twintig procent muziek van Belgische bodem kunnen draaien, dan zijn we goed bezig.»

Veto: Wat zijn uw plannen na de tournee?

Hautekiet:«Er is de nieuwe cd die uitkomt, met liedjes van onze beide voorstellingen. In september ga ik weer kort, en voor een laatste keer toeren met de *Johnny Cash-Tribute*, een hommage met verschillende bekende artiesten. De vorige keren waren vaak nog erg kleinschalig, nu plannen we een aantal grotere concerten. Daarna start een project met Patrick Riguelle, waarmee we rondtrekken met een Franstalig repertoire. Daarbij mag je denken aan songs van Aznavour, over Ferré, tot Salvador, wat ook erg de moeite wordt.»

Allerlaatste voorstelling
Leuven, Stadsschouwburg,
Vrijdag 11 april, 20.00u
www.hautekietdeleeuw.be

Tickets: Naamsestraat 1, 3000 Leuven
tel. 016 20 30 20

<https://tickets.leuven.be>
<http://leuven.blogt.be/2008/04/02/laatste-kans-jan-hautekiet-en-rick-de-leeuw-in-leuven-op-11-april>